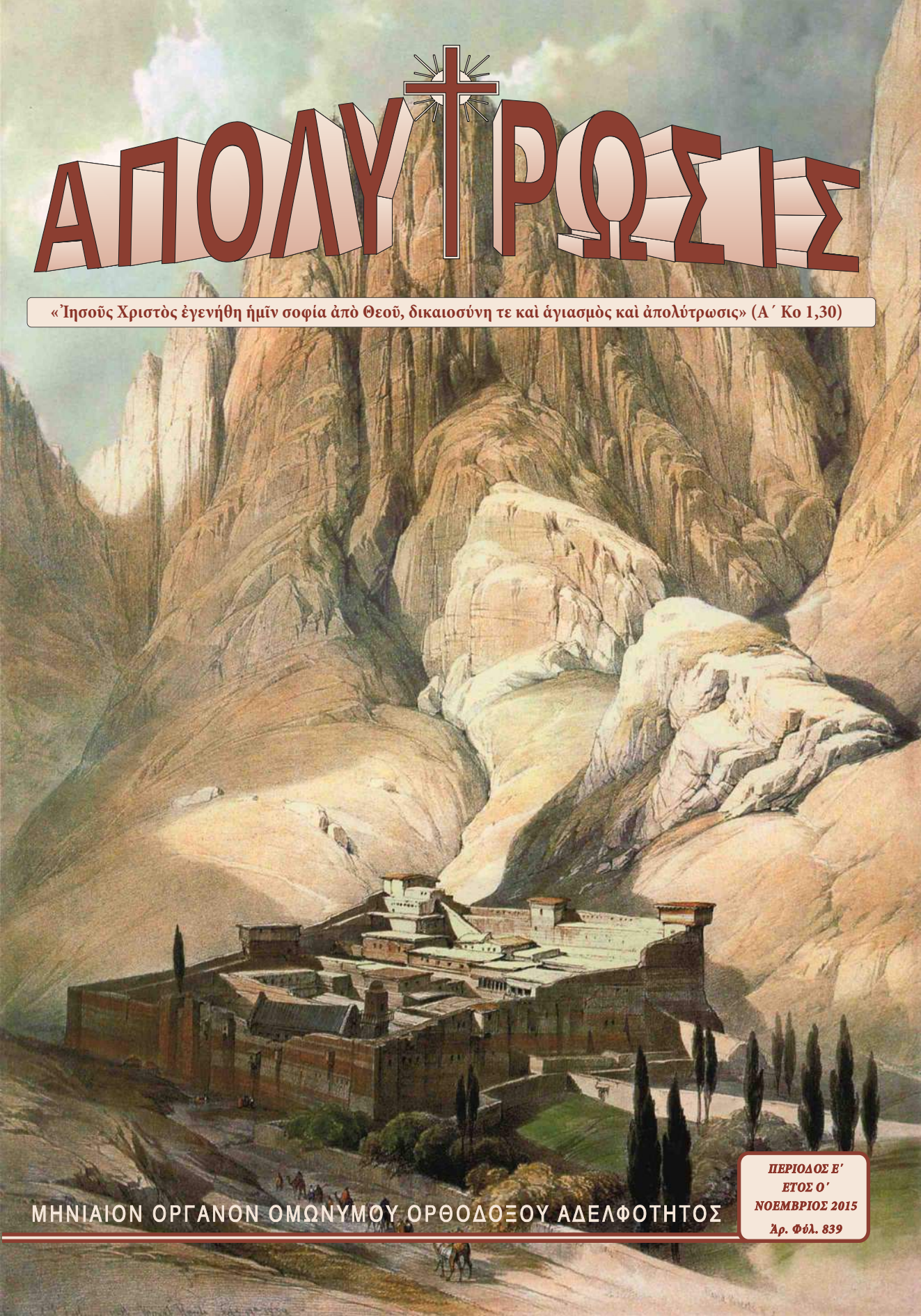

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

«Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμός καὶ ἀπολύτρωσις» (Α΄ Κο 1,30)

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ὉΜΩΝΥΜΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄
ΕΤΟΣ Ο΄
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2015
ἄρ. Φύλ. 839

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαίο Όργανο
Όμιώνιμου Όρθοδόξου Αδελφότητος
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534
Τεύχ. 839, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2015

Ίδιοκτησία - Έκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσ/νίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518
www.apolytrosis.gr
e-mail: apolytrosis@otenet.gr

Έκδότης - Δ/ντής Συντάξεως:
Σάββας Ν. Ξανθόπουλος
Πέλοπος 9, 546 33 Θεσ/νίκη

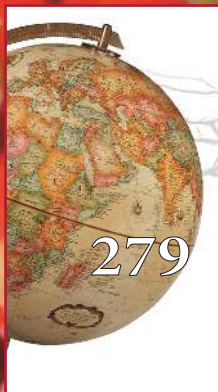
Δημιουργικό, προεκτύπωση,
καλλιτεχνική επιμέλεια:
«Χριστιανική Έλπίς»
Όρθόδοξη Αδελφότητα,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ. & fax: 2310 677421
Έκτύπωση-Βιβλιοδεσία:
«Μέλισσα», Άσπροβάλτα
Τηλ.: 23970 23313

Έτήσια συνδρομή:
Έσωτερικού: 10€ Έξωτερικού: 35€
Κύπρον: 25€ ΗΠΑ: 45\$
Καναδά: 50\$ Αυστραλίας: 55\$

Άρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:
6074010115324
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Γιά τούς συνδρομητές
τοῦ ἔξωτερικοῦ
IBAN: GR 94 0171 0740 0060
7401 0115 324

Περιεχόμενα

Άγάπη καί ἀλήθεια.....	267
Έκπολιτισμό ψυχῆς χρειαζόμαστε!.....	268
Στέρκο ραβδί.....	270
Ψαλμός 126ος (Α΄).....	272
Άρχων Γαβριήλ (ποίημα).....	274
Οἱ τρεῖς πληγές τοῦ κλήρου.....	275
Χρῡσανθος ὁ Αἰτωλός.....	276
Πρόγραμμα ὁμιλιῶν.....	278
Ἡ γεωμετρία τῆς ἀγάπης.....	279
Άπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς.....	280
Ό ποιητής ἥρωας.....	282
Μή θρηνεῖς πάνω ἀπ' τό χυμένο γάλα.....	284
Ένα νησί πού καρτερεῖ (διήγημα).....	286
«Γιά μιά λειτουργική ὀρθόδοξη πνευματικότητα..	288
Έκδηλώσεις τῆς Αδελφότητος.....	290
Ἡ μόδα τῆς ἀθεΐας.....	292
Συζητῶντας τά γεγονότα.....	294

Αγάπη καί ἀλήθεια

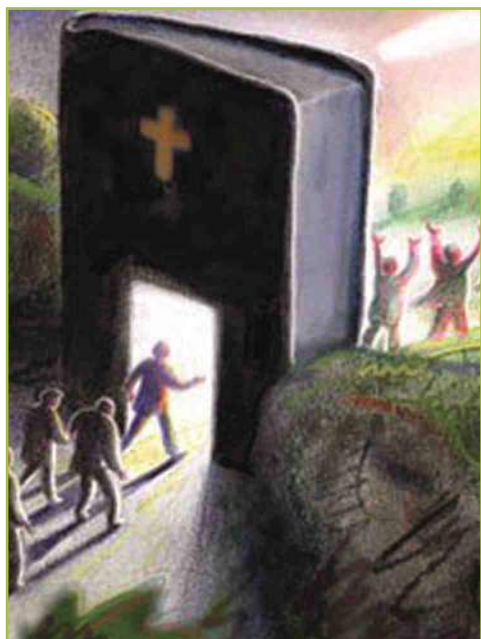
Ἄν τό ἄρωμα τῆς χριστιανικῆς ζωῆς εἶναι ἡ ἀγάπη, ἡ οὐσία της ἀναμφίβολα εἶναι ἡ ἀλήθεια. Ὁ σεβασμός καί ἡ πιστότητα στήν ἀλήθεια ἀποτελεῖ τήν πιό αὐθεντική ἐγγύηση γιά τή γνησιότητα τῆς ἀγάπης.

Αὐτό τό υπέροχο μήνυμα υπέγραψε πάνω στόν σταυρό τοῦ Γολγοθᾶ μέ τό αἷμα του ὁ Θεάνθρωπος, ἡ ὄντως Ἀλήθεια καί υπέρτατη Ἀγάπη. Καί ἐπιβεβαιώνεται τό μήνυμα πάμπολλες φορές στό κύλισμα τοῦ χρόνου. Μιά τέτοια ἐπιβεβαίωση εἶδε ἡ ἱστορία στήν ἀνατολή τοῦ 19^{ου} αἰῶνα (1800) καί τήν κατέγραψε ἡ αἰωνιότητα. Ἦταν τότε πού ἔλαμψε ἡ ἀγάπη στήν πιό τρυφερή ἐκδοχή της, ἡ μητρική ἀγάπη καί μάλιστα μιᾶς χήρας μάνας, σέ συνδυασμό μέ τήν ὑψιστή ἀλήθεια, τήν πίστη. Καί χάρηκε ὁ οὐρανός καί θαύμασε ἡ γῆ ἕναν ἀκόμη ἥρωα τῆς πίστεως, πού προστέθηκε στή χορεία τῶν νεομαρτύρων. Εἶναι ὁ ἅγιος Κωνσταντῖνος ὁ Ὑδραῖος, πού τιμοῦμε τόν μήνα αὐτό (14/11).

Δεκαοκτάρχονος νέος ἔφυγε ἀπό τή γενέτειρά του, τήν Ὑδρα, ὁ Κωνσταντῖνος γιά νά δουλέψει στή Ρόδο, ὅπου καί ἐγκαταστάθηκε. Ἐκεῖ συντελέσθηκε τό κακό. Στό ἀρχοντικό τοῦ Χασάν Καπιτάνιου, ὅπου δούλευε, ὁ νεαρός ξεγελάσθηκε καί ἀλλαξοπίστησε, τούρκεψε. Γρήγορα ὅμως ξύπνησε μέσα του ἡ πίστη, πού μέ τό γάλα τῆς μάνας του εἶχε θηλάσει, καί ἄρχισε νά νιώθει τύψεις γιά τήν ἀποτρόπαιη πράξη του. Ἀποφάσισε νά ἐπιστρέψει στήν πίστη τῶν πατέρων του καί νά ξεπλύνει τήν ντροπή. Συντέλεσε σ' αὐτό καί ἡ στάση τῆς μάνας του. Ὅταν ἡ εὐσεβής Μαρίνα πληροφορήθηκε τήν ἀλλαξοπιστία τοῦ γιοῦ της, κλείστηκε στό σπίτι, ὅπου μέ προσευχές καί δάκρυα παρέδιδε στόν Θεό τό παραστρατημένο παιδί της. Κι ὅταν ἐκεῖνος ἀπό τή Ρόδο, ὅπου ζοῦσε, ἦρθε στήν Ὑδρα φορτωμένος μέ δῶρα γιά νά τή συναντήσει, ἡ χήρα μάνα δέν τοῦ ἄνοιξε τήν πόρτα. Δέν δέχθηκε οὔτε νά τόν δεῖ. «Ἐγώ», εἶπε, «δέν γέννησα Χασάνη, Τοῦρκο. Γέννησα τόν χριστιανό Κωνσταντῖνο. Κι ὁ Κωνσταντῖνος μου ἔχει πεθάνει!». Ἐκείνη ἡ ἀντιμετώπιση συγκλόνισε τόν ἐξωμότη γιό καί τόν ὁδήγησε στή μετάνοια, τήν ὁποία μάλιστα ἐπιβεβαίωσε μέ τό μαρτύριό του.

Νά τί σημαίνει ἀγάπη μέ ἀλήθεια. Νά τί σημαίνει ἀληθινή ἀγάπη. Κι εἶναι τόσο ἀναγκαῖα στούς ψεύτικους καιρούς πού ζοῦμε! Ἀναγκαῖα στούς γονεῖς, νά μὴν ἐνδίδουν ἀλόγιστα στίς ἀπαιτήσεις τῶν παιδιῶν τους, διότι ἔτσι τά καταστρέφουν. Ἀναγκαῖα στήν οἰκογένεια, στή συντροφιά, στήν κοινωνία, στήν Ἐκκλησία. Νά ἀγαποῦμε «ἐν ἀληθείᾳ»! Εἶναι ἀσφάλεια. Εἶναι ἡ μεγαλύτερη εὐλογία.

Ἐκπολιτισμό ψυχῆς χρειάζομαστε!

Ὅταν
τόν ἔσω ἄνθρωπο
χαρακτηρίζει
ἡ σκληρότητα,
ἡ ἀπλησία,
ἡ ἰδιοτέλεια,
ἡ φιλαυτία,
τότε ὁ πολιτισμός
ἀντανακλᾷ, καλλιεργεῖ
καί ἱκανοποιεῖ
αὐτά ἀκριβῶς τὰ πάθη.

Εἶναι γεγονός ὅτι ἀπό τό λυκαυγές του ἀκόμη ὁ αἰώνας μας σημαδεύεται ἀπό τήν προσπάθεια θεμελιώσεως ἑνός νέου πολιτισμοῦ, μιᾶς νέας κοινωνίας, ὅχι ἀπλῶς διεθνοῦς ἀλλά παγκοσμιοποιημένης, πού στοχεύει στήν ἀνάπτυξη, κατὰ κύριο λόγο τήν οἰκονομική. Ὁ πολιτισμός τῶν ἡμερῶν μας, ὁ λεγόμενος δυτικός πολιτισμός, διακρίνεται γιά τήν ἐκρηκτική ἀνάπτυξη τῶν νέων τεχνολογιῶν, οἱ ὁποῖες μέ τή σειρά τους ἐπιφέρουν ραγδαῖες μεταβολές σέ ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς κοινωνίας (οἰκονομία, πολιτισμός, ἐκπαίδευση) καί γενικότερα στήν καθημερινή ζωή τῶν ἀνθρώπων. Ὡστόσο, ἂν «ψυχὴ τοῦ πολιτισμοῦ εἶναι ὁ πολιτισμός τῆς ψυχῆς», ὅπως ἀποφάνθηκε σπουδαῖος φιλόσοφος τῆς ἱστορίας, μποροῦμε νά καυχηθοῦμε πὺς ὁ ἄνθρωπος τοῦ 21^{ου} αἰῶνα διαθέτει πολιτισμό ψυχῆς; Ἔχει εὐγένεια, καλосούνη, τίς προϋποθέσεις γιά μία πολιτισμένη κοινωνία; Ἔχει μέσα του εἰρήνη, ἁρμονία, πληρότητα; Τό ἐρώτημα ἔχει πλάτος καί βάθος ἀπροσπέλαστο γιά τίς δυνατότητες ἑνός ἄρθρου. Ἀς μοῦ ἐπιτραπεῖ ὁμως ἕνας σύντομος σχολιασμός, πού ἀνοίγει ἴσως προοπτικές γιά κάποια οὐσιαστική προσέγγιση.

Ἐστιάζοντας στόν δημιουργό τοῦ πολιτισμοῦ, τόν ἄνθρωπο, καί μέ ὁδηγό τήν ἀποκάλυψη τῆς ἁγίας Γραφῆς, διαπιστώνουμε ὅτι μετὰ τήν πτώση ὁ «κατ' εἰκόνα Θεοῦ» πλασμένος ἄνθρωπος, αὐτονομημένος πλέον ἀπό τόν Θεό καί στηριζόμενος στή δική του διάνοια, παρά τὰ πολλὰ καί σπουδαῖα ἐπιτεύγματά του, δέν δύναται νά ἱκανοποιήσῃ τό βαθυτέρο εἶναι του, τήν ψυχὴ

του. Ἡ ἀφθονία ἀγαθῶν πού παρήγαγε καί οἱ ἀπίθανες δυνατότητες πού τοῦ ἐξασφάλισε ἡ τεχνολογία τόν ὁδήγησαν σέ μία εὐθραυστη εὐημερία, ἡ ὁποία τόν ὑπνώτισε μέ τόν καταναλωτισμό καί τόν περιχαράκωσε στή τείχη τοῦ ἐγωισμοῦ. Ἐγινε ἀνταγωνιστικός κι ἀντί νά μοιράζεται μέ τόν συνάνθρωπο ἔστω τό περίσσειμά του, κατά τό πλεῖστον ἐμφανίζεται ἀδιάφορος καί, ὅχι σπάνια, ἐπιθετικός καί ἐχθρικός, ἀφοῦ, ὅπως ἀπροκάλυπτα καί ἀσύστολα τό διατυμπάνισε, «ὁ ἄλλος εἶναι ἡ κόλασή» του.

Πόσο καταστροφική εἶναι αὐτή ἡ στάση, ὅχι μόνο γιά τόν πολιτισμό ἀλλά καί γιά τήν ἴδια τή ζωή καί τήν ἰσορροπία τοῦ ἀνθρώπου, δέν χρειάζεται νά τοινοθεῖ. Τό βιώνει, καί μάλιστα σέ τραγικές διαστάσεις ὁ σημερινός ἄνθρωπος. Καθημερινές στατιστικές καί μετρήσεις ειδικῶν ἀλλά καί ἡ ὁμολογία πολλῶν φανερώνουν πόσο αὐτός ἀσφυκτιᾷ, καθώς πιέζεται ἀπό ποικίλες ἀνάγκες καί πολυσύνθετα προβλήματα καί κυρίως ἀπό τίς ἀνικανοποιήτες ὑπαρξιακές του ἀνησυχίες. Νέα, πρωτοφανῆ καί πολύ σοβαρά προβλήματα ἀνέκυψαν μέ τήν ἐμφάνιση τῶν νέων τεχνολογιῶν, προβλήματα πού ἔλαβαν ἐπιδημικές διαστάσεις, ὅπως ὁ ἐθισμός καί ἡ ἐξάρτηση, κυρίως νέων, ἀπό τήν πολύωρη ἑνασχόληση μέ τό διαδίκτυο ἢ μέ ἠλεκτρονικά παιχνίδια, προβλήματα ψηφιακῆς πολυπραγμοσύνης (multi-tasking) ἢ ὑπερπληροφόρησης. Τό αὔριο δέν προοιωνίζεται καθόλου καλύτερο, καθώς στή ἀμέσως ἐπόμενη χρόνια ἀναμένονται ἐντυπωσιακές ἐξελίξεις στόν τομέα ἐπικοινωνίας ἀνθρώπου - ὑπολογιστῆ. Ἡ μο-

ναξιά, τό ἄγχος καί τά διάφορα ψυχικά νοσήματα πού πληθαίνουν ἐκφράζουν οὐσιαστικά τήν ὑποσυνείδητη ἐπιθυμία τοῦ ἀνθρώπου γιά σωτηρία, γιά λύτρωση ἀπό τή φθορά τοῦ θανάτου καί τῆς ἁμαρτίας. Ὑπογραμμίζουν τό ὑπαρξιακό ἀδιέξοδο στό ὁποῖο ὁδηγήθηκε ὁ σόφος καί πανεπιστήμων ἀλλά ἀλλοτριωμένος, ἀποξενωμένος ἀπό τόν Θεό -κάποτε καί ἐχθρικός πρὸς Αὐτόν- τεχνοκράτης ἄνθρωπος.

Ἀσφαλῶς, οἱ θετικές ἢ ἀρνητικές ἐπιπτώσεις δέν ἔγκεινται σ' αὐτήν καθ' ἑαυτήν τήν τεχνολογία, ἡ ὁποία εἶναι ἠθικά οὐδέτερη. Τήν καλή ἢ κακή χρήση ἢ καί τήν κατάχρηση τῆς τεχνολογίας καθορίζει ὁ «ἔσω ἄνθρωπος», ἡ πολιτισμένη ἢ μή ψυχή του. Ὅταν τόν ἔσω ἄνθρωπο χαρακτηρίζει ἡ σκληρότητα, ἡ ἀπληστία, ἡ ἰδιοτέλεια, ἡ φιλαυτία, τότε ὁ πολιτισμός ἀντανακλᾷ, καλλιεργεῖ καί ἱκανοποιεῖ αὐτά ἀκριβῶς τά πάθη.

Κι ὅμως, καί γι' αὐτόν τόν ἀποστάτη ἄνθρωπο ἔχυσε τό αἷμα τοῦ ὁ Ἰησοῦς Χριστός, γιά νά τόν συμφιλιώσει μέ τόν ἴδιο τόν ἑαυτό του καί μέ τόν συνάνθρωπο, ἀφοῦ πρῶτα ἀποκαθιστᾷ τήν σχέση του μέ τόν Θεό. Καλεῖται, λοιπόν, καί σήμερα ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία νά ἀνταποκριθεῖ ἄμεσα καί θετικά στήν κραυγή ἀγωνίας τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου. Νά βαδίσει μέ σύνεση καί φρόνηση σ' αὐτόν τόν μεταβαλλόμενο κόσμο. Νά τοῦ προσφέρει τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ ἀνόθευτο καί βιωμένο στήν καθημερινή πράξη. Νά τοῦ προσφέρει τήν δυνατότητα γιά τόν ἐκπολιτισμό τῆς ψυχῆς, πού τόσο χρειαζόμαστε!

π. Μιχαὴλ Κόνιας

Στέρεο ραβδί

Στή γῇ τῆς ἐρήμου, ἐκεῖ πού ἀνθίζουν μονάχα τά μυρίπνοα ἄνθη τοῦ ἀπόλυτου καί τοῦ ἀληθινοῦ, ξετυλίχθηκε ἀθόρυβα ὁ βίος τοῦ ὁσίου Λογγίνου. Ἀνήκει σ' αὐτούς πού ἐγκατέλειψαν τά ἐγκόσμια γιά νά βιώσουν τά ὑπερκόσμια στή χώρα πού κανένα ἐκ-τυφλωτικό γήινο φῶς δέν ἀποσπᾷ τόν ἄνθρωπο, ἐκεῖ πού νικῶνται τά ρέοντα καί τά πρόσκαιρα. Ὁ Ὅσιος διατυπώνει λιτά τήν ἐμπειρία τῆς ἀσκητικῆς του βιοτῆς: «Ἡ νηστεία ταπεινώνει τό σῶμα, ἡ ἀγρυπνία καθαρίζει τόν νοῦ, ἡ ἡσυχία φέρνει τό πένθος, τό πένθος βαπτίζει τόν ἄνθρωπο καί τόν ἀπαλλάσσει ἀπό τήν ἁμαρτία».

Ἕνας ἀπό τούς λόγιους καί σοφοῦς

ἀσκητές τῆς ἐρήμου ὑπῆρξε ὁ ὁσιος Λογγίνος. Τό σπινθηροβόλο πνεῦμα του καί ἡ ἄρτια ἐσωτερική του συγκρότηση ἀναδεικνύονται μέσα ἀπό τούς λόγους του, ὅπως διασώζονται στά ἀποφθέγματα τῶν Πατέρων. Νοτισμένα μέ τή δρόσο τῶν δακρύων τῆς προσευχῆς καί ποτισμένα μέ τόν ἰδρώτα τοῦ πνευματικοῦ μόχθου, τά λόγια του μεταφέρουν σέ μᾶς τήν πνευματική του συγκομιδή: «Ὡσπερ ὁ νεκρός οὐκ αἰσθάνεται τινός, οὐδὲ κρίνει τινά, οὕτω καί ὁ ταπεινόφρων οὐ δύναται κρίναι ἄνθρωπον» (Εὐεργετινός, σελ. 280). Κι ὅταν κάποτε ὁ Ὅσιος ρωτήθηκε ποιὰ ἀρετὴ εἶναι μεγαλύτερη ἀπὸ ὅλες, ἀπάντησε μέ λόγο μεστά θεολογικό: «Καθὼς ἡ ὑπερηφανία εἶναι μεγαλυτέρα ἀπὸ ὅλας τὰς κακίας καί τὰ πάθη, ὥστε ὁποῦ ἐδυνήθη νά ρίψῃ καί τοὺς Ἀγγέλους ἀπὸ τὸν Οὐρανόν, ἔτσι ἐκ τοῦ ἐναντίου ἡ ταπεινοφροσύνη εἶναι μεγαλυτέρα ἀπὸ ὅλας τὰς ἀρετάς. Ἐπειδὴ αὕτη δύναται νά ἀναβιβάσῃ ἀπὸ τὰς ἀβύσσους τὸν ἄνθρωπον. Διὰ τοῦτο καί ὁ Κύριος πρωτύτερα ἀπὸ ὅλους μακαρίζει τοὺς πτωχοὺς τῷ πνεύματι: ἦτοι τοὺς ταπεινοὺς» (Εὐεργετινός, σελ. 275).

Ὁ ἅγιος Λογγίνος βίωνε μέ χαρισματικὴ κατάνυξη τήν ὥρα τῆς προσευχῆς καί τῆς ψαλμωδίας. Ἀντικρύζοντάς τον μέσα στή μεθυστικὴ εὐτυχία τῆς κοινωνίας μέ τόν Θεό, ἕνας μαθητῆς του τὸν ρώτησε:

- Ἀββᾶ, αὐτός εἶναι ὁ πνευματικὸς κα-

νόνας, νά κλαίει ὁ μοναχός, ὅταν
κάνει τήν ἀκολουθία του;

Καί ὁ Γέροντας τοῦ ἀπάν-
τησε:

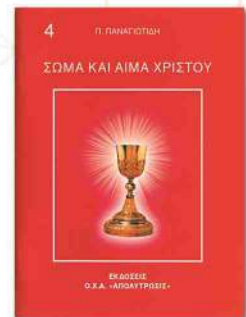
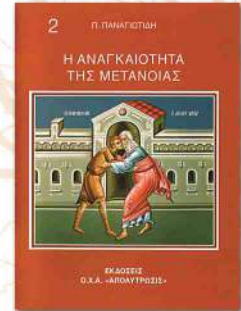
- Ναί, παιδί μου, αὐτός εἶναι
ὁ κανόνας πού ἐπιζητεῖ ὁ Θεός.
Βέβαια, ὁ Θεός δέν ἐπλασε τόν
ἄνθρωπο νά κλαίει, ἀλλά νά
χαίρεται καί νά εὐφραίνεται καί
νά τόν δοξάζει, ὅπως οἱ ἄγγελοι,
μέ τήν καθαρή καί ἀναμάρτητη
ζωή του. "Ὅμως ὁ ἄνθρωπος ἔ-
πесе στήν ἁμαρτία καί γι' αὐτό
εἶναι ἀνάγκη νά κλαίει, ἐνῶ ὅ-
που δέν ὑπάρχει ἁμαρτία, ἐκεῖ
δέν ἔχει θέση τό κλάμα».

Οἱ ψίθυροι τοῦ Πνεύματος,
πού πνέει χαρισματικά στήν
ἐρημο, φθάνουν ὡς ἐμαῖς μέ τή
ζωή καί τή διδασκαλία τοῦ ὁ-
σίου Λογγίνου, ὁ ὁποῖος ἐκοιμή-
θη εἰρηνικά καί ἡ Ἐκκλησία
μας τιμᾷ τή μνήμη του στίς 17
Νοεμβρίου.

Ἐμεῖς οἱ χριστιανοί τοῦ σή-
μερα, πού μᾶς σαγηνεύει τό
ἄπειρο ἀλλά ἀπειλεῖ διαρκῶς τή
ζωή μας τό μηδέν, ἄς σπρι-
χθοῦμε στό στέρεο ραβδί τῶν
ἐμπειρων πνευματικῶν ὁδοιπό-
ρων, γιά νά ὁδηγηθοῦμε στή
Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Ἰχνηλάτης

Μικρά καί ἀπλά...

...γιά θέματα
μεγάλα
καί σοβαρά!

Ζητήστε τα
στό Βιβλιοπωλεῖο μας
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ
Γ. Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518

Ψαλμός 126ος: Πρόοδος και ασφάλεια

(Α')

Τήν θεμελιακή ιδέα της εξαρτήσεως κάθε ευτυχίας από τόν Θεό προβάλλει μέ άριστοτεχνικό ποιητικό τρόπο ό 126ος ψαλμός. Ή ιδέα αυτή είναι ή βάση τής πίστεως. Σημαίνει απόλυτη έμπιστοσύνη στόν Θεό, έξ όλοκλήρου παράδοση στά χέρια του όλων όσα άπασχολούν τήν καρδιά καί τήν ζωή μας.

Κείμενο

1. Ἐάν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον, εἰς μάτην ἐκοπίασαν οἱ οἰκοδομοῦντες· ἐάν μὴ Κύριος φυλάξῃ πόλιν, εἰς μάτην ἠγγρύπνησεν ὁ φυλάσσων.
2. Εἰς μάτην ὑμῖν ἐστι τὸ ὀρθρίζειν, ἐγείρεσθαι μετὰ τὸ καθῆσθαι, οἱ ἐσθίοντες ἄρτον ὀδύνης, ὅταν δῶ τοῖς ἀγαπητοῖς αὐτοῦ ὕπνον.
3. Ἴδου ἡ κληρονομία Κυρίου υἱοί, ὁ μισθὸς τοῦ καρποῦ τῆς γαστρού.
4. Ὡσεὶ βέλη ἐν χειρὶ δυνατοῦ, οὕτως οἱ υἱοὶ τῶν ἐκτετιναγμένων.
5. Μακάριος ὃς πληρώσει τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ ἐξ αὐτῶν· οὐ κατασχυνθήσονται, ὅταν λαλῶσι τοῖς ἐχθροῖς αὐτῶν ἐν πύλαις.

Μετάφραση

1. Ἄν ὁ Κύριος δέν θελήσει νά οἰκοδομήσει οἶκημα, μάταια κοπιᾶζουν οἱ οἰκοδόμοι. Ἄν ὁ Κύριος δέν θελήσει νά φυλάξῃ πόλη, μάταια ἀγγρυπνεῖ ὁ φύλακας.
2. Μάταιο εἶναι νά ξυπνοῦν πρωί πρωί, νά σηκώνονται πρίν καλά καλά καθίσουν, αὐτοί πού καί τό ψωμί μέ πόνο τό τρῶνε, τήν ὥρα πού δίνει ὕπνο στούς ἀγαπητούς του.
3. Νά, ἡ κληρονομιά τοῦ Κυρίου: ἀπόγονοι, ἡ ἀμοιβή τῆς τεκνογονίας.
4. Σάν βέλη στό χέρι δεινοῦ πολεμιστῆ, ἔτσι μοιάζουν οἱ ἀπόγονοι τῶν ἐπαναπατρισθέντων.
5. Εὐτυχισμένος ὁποῖος ἱκανοποιήσῃ τήν ἐπιθυμία του μ' αὐτούς. Δέν θά ντροπιασθοῦν, ὅταν διαλέγονται μέ τούς ἐχθρούς στίς πύλες.

Ὁ ψαλμός ξεκινᾷ μέ δύο πολύ εὔστοχα παραδείγματα -άνοικοδόμηση σπιτιοῦ καί ασφάλεια πόλεως-, τά ὁποῖα ἐκφράζουν μέ τρόπο παραστατικό τό ἰσχυρό αἶσθημα τῆς αὐτοσυντήρησης καί τήν ἐσωτερική ἀνάγκη πού

νιώθει κάθε ἄνθρωπος γιά πρόοδο καί ασφάλεια. Γιά τούς Ἰουδαίους, πού εἶχαν ἐπιστρέψῃ ἀπό τή βαβυλώνια αἰχμαλωσία καί πάλευαν νά ξαναφτιάξουν τό κράτος τους, τά παραδείγματα αὐτά ἄγγιζαν τίς πιό εὐαίσθητες χορδές

της ύπαρξής τους. Παίρνοντας, λοιπόν, άφορμή ό ψαλμωδός από την ιστορική αυτή συγκυρία, διδάσκει μιά μεγάλη αλήθεια: Τίποτε δέν μπορεί νά γίνει, ούτε κ'άν νά διαφυλαχθεΐ, άν ό Θεός δέν τό θελήσει.

Ήδη οί Ίουδαΐοι άντιμετώπισαν μεγάλες άντιξοότητες. Δέν ήταν εύκολο ν' άνοικοδομηθεΐ ή πόλη, νά χτιστεΐ καί πάλι ό Ναός. Οί γείτονες λαοί δέν είδαν μέ καλό μάτι την επάνοδο του Ίσραήλ. Φοβήθηκαν την ανόρθωσή του καί επιχείρησαν μέ ποικίλους τρόπους νά την έμποδίσουν. Γι' αυτό ό ψαλμωδός, τό όνομα του όποιου δέν διατήρησε ή ιστορία, έναποθέτει την έλπίδα έξ ολοκληρώου στόν Θεό.

Ό συγγραφέας του ψαλμού μοιάζει νά καλεΐ τούς συμπατριώτες του σέ μιά μικρή διακοπή από τά έργα τους, σ' ένα διάλειμμα γιά περισυλλογή· *εις μάτην ύμϊν έστι τό όρθρϊζειν, έγείρεσθαι μετά τό καθήσθαι, οί έσθιοντες άρτον όδύνης* (στ. 2). Εΐναι ανάγκη νά κατανοήσουν πώς δέν ώφελοΐν οί άκατάπαυστες προσπάθειές τους, άν δέν έχουν στό έργο τους την παρουσία καί την προστασία του Θεοΰ. Δίχως την θεϊκή εύλογία του, άκόμη κι άν επιδίδονται σέ γιγάντιες προσπάθειες όλη την ήμέρα -άπό τά χαράματα ως τό δειλί- χωρίς άναπαμό, άκόμη κι άν δέν φείδονται μήτε κόπου μήτε πόνου, ματαιοπονοΐν.

Ό Εϋσέβιος Καισαρείας διδάσκει ότi ό 126 ψαλμός εΐναι χρήσιμος γιά νά τόν άντιτάσσουμε «πρός τούς ύπερηφανίας λογισμούς»· ιδιαίτερα οί δύο πρώτοι στίχοι του.

Μπορεΐ ό άνθρωπος μέ τίς ικανότητές του, μέ τά μέσα τά όποΐα διαθέτει, νά οίκοδομήσει έναν μεγάλο πολιτισμό. Άν όμως δέν έχει συνεργάτη τόν

Θεό, όλος ό πολιτισμός καί όλα τά επιτεύγματα εΐναι επικίνδυνα, άπειλοΐν την ζωή του, την ειρήνη του καί την ασφάλειά του.

Άλλά καί στην πνευματική ζωή έχουμε ανάγκη νά οίκοδομήσουμε πνευματικά τόν έαυτό μας καί νά τόν ασφαλίσουμε. Κουβαλοΐμε μέσα μας πάθη καί έλαττώματα. Οί πτώσεις μας καθημερινά αφαιροΐν την χαρά καί σαλεύουν την ειρήνη μας, θολώνουν την σκέψη μας καί αναστατώνουν την ύπαρξή μας, καθώς επιβεβαιώνουν την άδυναμία μας. Πώς θά οίκοδομήσουμε αυτό τό πνευματικό οίκοδόμημα γιά νά γίνει ό έν Χριστῷ άνθρωπος; Πώς θά τό ασφαλίσουμε από τόσους έχθρούς πού τό άπειλοΐν; Μόνο μέ την βοήθεια του Θεοΰ.

Όλοι, βέβαια, θά θέλαμε νά έχουμε βοηθό μας τόν Θεό. Τί κρίμα όμως! Άρνούμαστε νά δεχτοΐμε την βοήθειά του. Ποιά εΐναι αυτή; Εΐναι οί έντολές του. Αυτές άποτελοΐν τό χέρι βοήθειας πού Έκεΐνος στοργικά μ'ας προσφέρει. Εΐναι οί όδοδείκτες καί ή αλάνθαστη πυξίδα στην πορεία μας.

Άν θέλω στην πνευματική μου ζωή νά έχω πρόοδο καί ασφάλεια, εΐναι ανάγκη νά σταθῶ μπροστά στόν Κύριο κρατώντας άνοιχτό τό Εϋαγγέλιό του ή γονατιστός μπροστά στην εικόνα του ή βαδίζοντας πρός τό άγιο δισκοπότηρο, καί νά Τοΰ πῶ: «Κύριε, μόνος μου καταλαβαίνω ότi δέν μπορώ τίποτε νά καταφέρω. Παραδίδω, λοιπόν, τόν έαυτό μου στά παντοδύναμα καί στοργικά σου χέρια. Βοήθησέ με όπως έσύ θέλεις!».

† Στέργιος Ν. Σάκκος

ΑΡΧΩΝ ΓΑΒΡΙΗΛ

Σ' εκείνους πού αγωνίζονται

“Όλο και πιό ψηλά τά χέρια μου
άπλώνω, μ' αγωνία νά Σέ φτάσω,
κι άπ' τήν πολλή έπιθυμία τρέμουν
ώσάν πουλιά τά δάχτυλα
καί φοβισμένα πέφτουν.

Ξεγυμνωμένος, δίχως οΰτε πιά τά ξεσχισμένα
ρουχα, νιώθω τό πανάθλιο κορμί μου
σέ μιά διαφάνεια παθών έκτεθειμένο,
καί κρύβω άπό ντροπή τό πρόσωπό μου.

“Ένα μαχαίρι κόβει άπ' τή νυχτωμένη σάρκα
κομμάτια, καί κρυφά τά ρίχνει ό δαίμονας
στά πεινασμένα τά σκυλιά, πού περιμένουν
νά φάνε -άν μπορούσανε- καί τήν ψυχή μου ακόμα!...

“Όμως, ό Γαβριήλ άπό ψηλά έχει ρομφαία
πιό κοφτερή, καί στήν παράκλησή μου γέρνει
νά διώξει τά σκυλιά, τούς δαίμονες, τά πάθη,
καί νά φιλοξενήσει τή γυμνή ψυχή μου
κάτω άπό τή σκέπη τών λευκών πτερύγων του.

Π. Β. Πάσχος

Από τις εκδόσεις μας

Οι τρεις πληγές τοῦ κλήρου

Ὁ Χρυσόστομος -καί τέτοιος ἦταν στό βάθος ὁ χαρακτήρας του- ἀναμίγνυε μέ τά ζωηρά αἰσθήματα τῆς εὐαγγελικῆς εὐσπλαχνίας ἀκούσιες ἐπαναστατικές τάσεις κατά τῆς κοινωνικῆς ἀνισότητος. Ἀγαποῦσε τό λαό μέ τή στοργή τοῦ ἱερέα, ἀλλά τόν ἀγαποῦσε καί μέ τήν ἀγάπη δημάρχου. Χωρίς νά βλέπει τόν πλοῦτο μέ κακό μάτι, δέν τόν θεωροῦσε παρά ὡς μέσο πού ὁ Θεός μᾶς ἐμπιστεύεται, γιά νά ἀντικαταστήσουμε Αὐτόν στή διανομή τῶν ἀγαθῶν, τά ὁποῖα προέρχονται ἀπό τόν ἴδιο. Ὁ ἀναίσθητος σά δεινά τοῦ φτωχοῦ πλούσιος τοῦ φαινόταν ἀσεβής, ἱερόσυλος, πού ἔκλεβε τόν Θεό. Τήν ἐπίδειξη τῶν ἀπολαύσεων, τήν αὐθάδη πολυτέλεια τοῦ ἔχοντος ἀπέναντι τοῦ μή ἔχοντος τή θεωροῦσε παράβαση τῶν θεϊκῶν καί ἀν-

θρωπίνων νόμων. Τοποθετοῦσε τή ματαιότητα τοῦ πλούτου δίπλα στή σκληρότητα τῆς καρδιάς καί σπηλίπευε καί τό ἓνα καί τό ἄλλο μέ τά πιό πικρά του λόγια. Λέει χαρακτηριστικά ὁ βιογράφος του: «Βυθίζει τό μαχαίρι στήν καρδιά τῶν πλουσίων, γιά νά σπάσει τό ἀπόστημα τῆς ἀλαζονείας» (Ζωσίμου, μν.ἔ., 5,23). Τό φοβερό ζήτημα τοῦ φτωχοῦ καί τοῦ ἄσπλαχνου πλουσίου, πού δέν ρίχνει στόν Λάζαρο τά “ψιχιά” ἀπό τό τραπέζι του, ἐπανερχεται συνεχῶς στούς λόγους του. Ὁχι μόνο ἡ αἰσχροκέρδεια τοῦ ἦταν μισητή, ἀλλά ἐξαπέλυε τό ἀνάθεμα σίς ἀνώφελες ἀσωτεῖες, πού σκόρπιζαν σίς γιορτές, στά παλάτια, στά θέατρα ὅ,τι ζητοῦσε ἐπίμονα ἡ πείνα τῶν φτωχῶν. Ἀπό τότε πού ὁ Σπούριος Κάσσιος πρόσβαλε μπροστά στό λαό τῆς Ρώμης τήν αἰσχροκέρδεια τῶν πατρικίων, κι ἀπό τότε πού οἱ Γράκκοι κήρυξαν τόν ἀγροτικό νόμο, παρόμοιοι τόνοι δέν ἐπληξαν ποτέ ἀνθρώπινα αὐτιά.

S.D. Amédée Thierry, Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος.
Μεγαλομάρτυρας μετά τοὺς διωγμούς, σ. 48.

Χρῦσανθος ὁ Αἰτωλός

Μιά ἀκόμη λησμονημένη ἱερή μορφή! Εἶναι ἀδελφός τοῦ γνωστοῦ μας ἀγίου Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ. Γεννήθηκε πιθανόν τό 1712 στό χωριό Ταξιάρχης τῆς ἐπαρχίας Ναυπακτίας καί Ἄρτης. Πρῶτο σχολεῖο ὑπῆρξε τό σπίτι τους. Οἱ εὐσεβεῖς γονεῖς τους φρόντισαν γιά τήν κατά Θεόν ἀγωγή τῶν παιδιῶν τους.

Ὁ Χρῦσανθος, ἔχοντας μεγάλη ἐφεση γιά τά γράμματα, διέθεσε εἰκοσιπέντε χρόνια γιά τόν καταρτισμό του. Στή σχολή τῆς Σιγδίστας τῆς Παρνασσίδας μαθητεύει κοντά στόν Ἀναστάσιο Γόρδιο. Στά Γιάννενα μυεῖται στά μαθηματικά ἀπό τόν Μπαλάνο Βασιλόπουλο. Στήν Κωνσταντινούπολη σπουδάζει γλῶσσα καί φιλοσοφία κοντά στόν Δωρόθεο Λέσβιο, ὁ ὁποῖος τόν στέλνει στήν Κέρκυρα, στόν νεότερό του κατά εἴκοσι χρόνια Νικηφόρο Θεοτόκη, ὅπου σπουδάζει ρητορική.

Μέ γεμάτη τήν ἐκπαιδευτική του φαρέτρα ξεκινᾷ τή σταδιοδρομία του. Πρῶτα πρῶτα διδάσκει τά παιδιά τῶν ὁμογενῶν τῆς Πόλης. Ἀνάμεσα στούς ἄλλους, μαθητής του εἶναι καί ὁ γιός τοῦ μεγάλου διερμηνέα τῆς ὑψηλῆς Πύλης

Νικολάου Σούτσου, ὁ Γεώργιος, ὁ ὁποῖος πέρασε τόν βίο του μακριά ἀπό τήν πολιτική, καλλιεργώντας τά γράμματα.

Κι ἐνῶ δίδασκε στήν Πόλη, ὁ ἀδελφός του Κοσμάς, πού βρισκόταν στό Ἅγιο Ὅρος καί εἶχε ἀποφοιτήσει ἀπό τήν Ἀθωνιάδα Σχολή, πῆρε τήν ἡρωική ἀπόφαση νά μεταβεῖ ἐκεῖ τό 1759, γιά νά ἐφοδιασθεῖ μέ τή σχετική ἄδεια τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχη, προκειμένου νά ξεκινήσει τό ἀφυπνιστικό ἔργο του. Ἔτσι, ὁ ἀδελφός του Χρῦσανθος συμβάλλει στήν ἐκδοση τῆς ἄδειας ἀλλά καί στή γνωριμία του μέ τοὺς ἄλλους Ἑλληνες. Τό γεγονός αὐτό εἶναι καθοριστικό γιά τήν ἀνανέωση τῆς ἁδείας κατά τήν εἰκοσάχρονη ἱεραποστολική του διαδρομή. Ἀσφαλῶς τό Γένος χρωστᾷ στόν Χρῦσανθο εὐγνωμοσύνη γιά τή βοήθεια στό ξεκίνημα τοῦ Πατροκοσμά. Ἐπιπλέον, ὁ μέγας ἀδελφός προσπάθησε τότε νά μυήσει τόν μικρότερο στή ρητορική τέχνη. Ὁ ἡφαιστειώδης ὅμως διδάχος ἀγνόησε τή ρητορική τῶν αἰθουσῶν κι ἀκολουθώντας τοὺς κανόνες τῆς καρδιάς ἀνοίξε καινούργιους δρόμους.

Οί ειδικοί μελετητές υποστηρίζουν ότι μία πενταετία σχολάρχησε ο Χρύσανθος στη Μεγάλη του Γένους Σχολή και έδωσε πολλά μέ τη ζωικότητά του, τό ήθος του καί τά προσόντα του. Μέ τήν έκρηξη όμως τών Όρλωφικών ο προστάτης του Νικόλαος Σουτσος κατατομείται, ενώ ο ίδιος διατρέχει τόν κίνδυνο νά χαρακτηριστεί ρωσόφιλος. «Διά τας καιρικὰς ἀταξίας καί τούς φόβους τών τότε πολέμων», τοῦ ρωσοτουρκικοῦ δηλαδή πολέμου πού ἦταν σέ εξέλιξη, τόν συναντοῦμε στή Νάξο νά συνεχίζει τό παιδευτικό του ἔργο.

Στίς Κυκλάδες δέν ἦταν τόσο μέγας ο φόβος τῆς Τουρκίας, ἀλλά τό ὄργιο τῆς παπικῆς προπαγάνδας ἀποτελοῦσε ἕνα ἄλλο εἶδος τρομοκρατίας. Ὁ πάπας κατά τήν Τουρκοκρατία εἶχε ἐξαπολύσει στά νησιά ρωμαιοκαθολικούς μοναχοῦς, οἱ ὅποιοι ἱδρύαν σχολεῖα. Ἔτσι ἡ παιδεία περιερχόταν σχεδόν ἐξ ὁλοκλήρου στά χέρια τους. Στήν πόλη τῆς Νάξου εἶχαν ἱδρύσει, μέ σκοπό τόν προσηλυτισμό τών ἐλληνοπαίδων, τή Γαλλική Ἐμπορική Σχολή, τή Σχολή Οὐρσουλινῶν καί ἀργότερα στά Μονοίτσια τό σχολεῖο τών Φραγκισκανῶν.

Ἡ παρουσία τοῦ Χρυσάνθου στό νησί ἀποτελεῖ ἀναμφισβήτητα σταθμό στήν παιδευτική ἱστορία του. Εἶναι οὐσιαστικά ο πρῶτος δάσκαλος μέ κύρος πού διακονεῖ στό νησί καί προβάλλει ἀντίσταση. Ἰδρύει ἀμέσως σχολή στόν Ἄγιο Γεώργιο, ἡ ὁποία σύντομα ἀναδεικνύεται σέ λαμπρό πνευματικό κέντρο καί συμβάλλει στήν ἀναχαίτιση τῆς παπικῆς προπαγάνδας. Τό σχολεῖο αὐτό ἀποτελεῖ «κάρφος» γιά τόν λατῖνο «ἐπίσκοπο» Νάξου Ἰω. Κρίσπι, γι' αὐτό καί σέ ἐκθεσή του ἀναφέρει: «Οἱ κατηραμένοι (καλόγηροί τινες)... ἐσχημάτισαν εἶδός τι σχολεῖου, ἔνθα διδάσκουσι τήν νεολαίαν τών Ἑλλήνων καί ποτίζουν αὐτήν

τά φθοροποιά αὐτῶν διδάγματα».

Στή διακονία τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ λειτουργήματος ὑπῆρξε παράδειγμα ἁγίου ἐκπαιδευτικοῦ. Ἡ ἐκπαίδευση γιά τόν Χρύσανθο ἦταν ἱεουργία, μετάγγιση θείων δογμάτων καί ναμάτων, πλούτου τῆς θύραθεν σοφίας. Μεταδοτικός καί ἐσωστρεφής, σιωπηλός καί ἀνεκδήλωτος πορευόταν στόν δρόμο τοῦ καθήκοντος, στόν ἴδιο ἀνήφορο μέ τόν αὐτάδελφό του Κοσμά.

Σημαντική προσφορά στήν παιδευτική ἱστορία τῆς Νάξου ἀποτελεῖ ἡ βιβλιοθήκη του, ἡ ὁποία συνέβαλε στήν καλλιέργεια πνευματικοῦ κλίματος τόσο ἐκεῖ ὅσο καί στά ἄλλα νησιά.

Τό 1775 ἔζησε μία ἐκπληξη, πού τοῦ ἔδωσε ἄφατη χαρά καί παραμυθία. Τόν ἐπισκέφτηκε ο ἀδελφός του Κοσμάς. Ἀργότερα, τόν Μάρτιο τοῦ 1779, τοῦ ἔστειλε γράμμα, στό ὁποῖο ἐπιχειρεῖ τόν ἀπολογισμό τῆς διακονίας του.

Μέ τόν θάνατο τοῦ Χρυσάνθου -μέτά τόν Μάρτιο τοῦ 1785- κλείνει ἡ Σχολή του.

Τό μοναδικό γραπτό του κείμενο πού περισώθηκε εἶναι ἡ διαθήκη του· ἐκεῖ διαβάζουμε: «Ὅσον εἰς τήν ὀρθοδοξίαν ... ἀκλινῶς τε καί ἀμετατρέπτως διέμεινα καί λόγῳ καί διανοίᾳ καί ταύτῃ τῇ ὁμολογίᾳ τῆς πίστεως τῆς ἁγίας καί καθολικῆς μητρὸς ἡμῶν ἐκκλησίας διάκειμαι μέχρι καί ἐσχάτης μου ἀναπνοῆς καί οὔτε εἰς λατινικόν δόγμα οὔτε εἰς λουθερανικόν καί καλβινικόν διεφθαρμένον τε καί ἐναντίον τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας ἐξέκλινα πώποτε... Συγγενεῖς μου ὅποιοι ζῶσι δέν ἤξεύρω πλὴν ὡς πτωχός δέν ἔχω νά τοὺς ἀφήσω τίποτες καί ἄς μέ συγχωρήσουν».

Ἄς ἔχουμε τήν πρὸς τόν Θεόν πρεσβεῖα Χρυσάνθου τοῦ ἱεροῦ, τοῦ σοφολογιωτάτου ἐν διδασκάλοις.

Ε. Α.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΟΜΙΛΙΩΝ

Στήν αίθουσα «Απολύτρωσις», Πέλοπος 7

Κυριακή 6.30 μ.μ. Γενικό κήρυγμα

Κυριακή απόγευμα Όμάδες μαθητριών Γυμνασίου - Λυκείου

Πέμπτη 8.30 μ.μ. Τμήμα φοιτητριών

Στό Δημητρούλειο, Πέλοπος 2 & Αγίου Δημητρίου 93

Κυριακή απόγευμα Όμάδες μαθητών Γυμνασίου - Λυκείου

Κυριακή 6.30 μ.μ. Τμήματα παιδικών δραστηριοτήτων
(λειτουργούν παράλληλα με τό κήρυγμα,
πρός διευκόλυνση των γονέων).

Δευτέρα 8.30 μ.μ. Κύκλος μελέτης αγίας Γραφής ανδρών

Τρίτη 8.30 μ.μ. Έρμηνεία αγίας Γραφής

Τετάρτη 5.30 μ.μ. Κύκλος μελέτης αγίας Γραφής γυναικών

Τετάρτη 8.30 μ.μ. Τμήμα φοιτητών

Στήν αίθουσα του ανατολικού Παραρτήματος,
Μαυρομιχάλη 23, Μαρτίου

Κυριακή 5.00 μ.μ. Γενικό κήρυγμα

Δευτέρα 5.30 μ.μ. Κύκλος μελέτης αγίας Γραφής γυναικών

Πέμπτη 5.00 μ.μ. Κύκλος μελέτης αγίας Γραφής

Στήν αίθουσα του δυτικού Παραρτήματος,
Ρήγα Φεραίου 72, Ήλιούπολη

Κυριακή 5.00 μ.μ. Ανταιρετικά θέματα

Κυριακή 6.00 μ.μ. Γενικό κήρυγμα

Πέμπτη 5.00 μ.μ. Κύκλος μελέτης αγίας Γραφής

Ἡ γεωμετρία τῆς ἀγάπης

Στά ἀσκητικά του ἔργα ὁ ἄββᾶς Δωρόθεος, καθὼς ἐπιχειρεῖ νὰ μιλήσει γιὰ τὴν ἀγάπη, μᾶς παραδίδει μάθημα... γεωμετρίας. Ἄς ὑποθέσουμε, σημειώνει, ὅτι πάνω στὸν φλοιό τῆς γῆς εἶναι χαραγμένος μέ διαβήτη ἕνας κύκλος. Ὁ κύκλος αὐτός μάλιστα ἀγκαλιάζει ὅλο τὸν κόσμο.

Τὸ κέντρο τοῦ κύκλου εἶναι ὁ Θεός. Οἱ ἀκτίνες του εἶναι οἱ δρόμοι τῶν ἀνθρώπων. Ὅσο οἱ ἄνθρωποι ἐπιδιώκουν νὰ πλησιάσουν πρὸς τὸ κέντρο, δηλαδή πρὸς τὸν Θεό, ἀναπόφευκτα πλησιάζουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ἀντίθετα, ὅσο ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὸ κέντρο τοῦ κύκλου, ἀπὸ τὸν Θεό, τόσο ἀποξενώνεται ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο.

Αὕτῃ εἶναι «ἡ φύση τῆς ἀγάπης», συμπεραίνει ὁ ἅγιος Δωρόθεος. Ὅσο λοιπὸν κανεὶς μένει μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, τόσο ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν ἀγάπη στὸν συνάνθρωπο. Ὅσο πλησιάζει καὶ ἀγαπᾷ τὸν Θεό, τόσο ἐνώνεται μέ τὸν συνάνθρωπο καὶ τὸν ἀγαπᾷ ἀληθινά.

Μήπως τελικά τὸ κλειδί τῆς εὐτυχίας, πού ὅλοι ἀποζητοῦμε, βρίσκεται σέ αὕτῃ τὴν ἀπλή γεωμετρία, ἐνῶ ἐμεῖς οἱ ταλαίπωροι τὸ ἀναζητοῦμε στά δύσκολα θεωρήματα; Μήπως ἔχουμε χαράξει παράλληλους δρόμους καὶ παράλληλες πορεῖες, χωρὶς ἀσφαλῶς νὰ ὑπάρχει πιθανότητα νὰ συναντηθοῦμε, ἐπειδὴ ἀκριβῶς διαγράψαμε μέ τὸ σβηστήρι τῆς ἀδιαφορίας τὸ κέντρο τῆς κτίσεως, τὸν Θεό; Νά, λοιπὸν, ἡ λύση κατὰ τὸν ἅγιο Δωρόθεο: Νά ἐπαναπροσδιορίσουμε τὸ κέντρο τῆς γῆς, αὐτοῦ τοῦ κινούμενου κύκλου στό ἄπειρο, καὶ νὰ χαράξουμε νέες πορεῖες μέ ἀπώτερο σκοπὸ νὰ ἀγγίξουμε τὸ κέντρο, τὸν Θεό... Σίγουρα τότε θά δοῦμε τὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ «ἐσώπτρῳ» τοῦ ἀδελφοῦ, μέχρις ὅτου Τὸν ἀντικρύσουμε «καθὼς ἐστί, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον». Καὶ αὐτό θά εἶναι ὄχι τὸ κλειδί, ἀλλὰ αὕτῃ καθαυτὴ ἡ εὐτυχία.

Δ. Καλογεράκη

Ἀπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς

Κυριακή 1/11

«εἶπε δὲ Ἀβραάμ· τέκνον, μνήσθητι ὅτι ἀπέλαβες σὺ τὰ ἀγαθὰ σου ἐν τῇ ζωῇ σου, καὶ Λάζαρος ὁμοίως τὰ κακά· νῦν δὲ ὧδε παρακαλεῖται, σὺ δὲ ὀδυνᾶσαι» (Λκ 16, 25).

Ὅλες οἱ ἐπιστῆμες καὶ ὅλες οἱ ἀνθρώπινες προσπάθειες, οἱ φιλοσοφίες, οἱ ἔρευνες, τὰ συγγράμματα, ἀπὸ τὰ πανάρχαια χρόνια μέχρι σήμερα, δέν μποροῦν νά μᾶς δώσουν οὔτε μιά σταγόνα δροσιᾶς νά δροσίσουμε τὰ κατάξερα ἀπὸ τὴν ἀγωνία τοῦ θανάτου χεῖλη μας· οὔτε μιά ἀκτίνα φωτός νά φωτίσει τὸ μνῆμα καὶ νά δοῦμε τί συμβαίνει πέραν τοῦ τάφου· οὔτε ἓνα γραμμάριο γλυκύτητος νά γλυκάνουμε

τὴν πικρία μας γιὰ τὸν ἀβάσταχτο χωρισμὸ φιλιτάτων προσώπων. Καί ἔτσι ὁ θάνατος παραμένει μυστήριον ἄγνωστο. Αὐτὸ τὸ μυστήριον τὸ λύνει ὁ Χριστός. Στὴν παραβολή αὐτὴ μᾶς δίνει ἱκανοποιητικές πληροφορίες. Μᾶς λέει ὅτι ὑπάρχουν δύο καταστάσεις. Ὁ πλούσιος καὶ ὁ Λάζαρος εἶναι στὸν ἴδιον χῶρο, ἀλλὰ ζοῦν διαφορετικές καταστάσεις. Στὴ διάσταση πού εἶναι ὁ πλούσιος δέν βλέπει, δέν γνωρίζει τίποτε ἀπὸ Θεό, δέν ἔχει ἐπικοινωνία μέ τὸν Θεό. Καί αὐτὸ εἶναι κόλαση, νά εἶσαι ξεκομμένος ἀπὸ τὸν Θεό. Ἀκόμη μαθαίνουμε ὅτι οἱ ἁμαρτωλοὶ βλέπουν τὰ τοῦ παραδείσου, ὅσοι εἶναι ὁμως στὸν παράδεισο οὔτε βλέπουν οὔτε θυμοῦνται ἐκείνους πού εἶναι στὴν κόλαση. Τίποτα κακὸ καὶ καμμία θλίψη δέν σκιάζει τὴν παραδείσια χαρά, ἀφοῦ καὶ ὁ Θεός ἔχει ξεχάσει τίς ἁμαρτίες μας.

Κυριακή 8/11

«μὴ κλαίετε· οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει» (Λκ 8, 52).

Τὸ γλυκύτερο μήνυμα πού θά ἤθελε νά ἀκούσει ἡ ἀνθρωπότητα εἶναι τὸ μήνυμα πού ἀκούγεται σήμερα ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ: οἱ νεκροὶ δέν πέθαναν ἀλλὰ κοιμούνται. Κοιμούνται τὰ σώματα μέσα στοὺς τάφους, διαλύονται καὶ σκορπίζονται, ἀλλὰ ἡ ψυχὴ ζῇ. Καί μιά μέρα, ὅπως ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμα καὶ ἐνώθηκε μέ τὸ σῶμα τῆς κόρης τοῦ Ἰαερίου καὶ ἀναστήθηκε, ἔτσι θά βγοῦν τὰ σώματα ἀπὸ τοὺς τάφους καὶ θά ἐνωθοῦν μέ τὰ ἀθάνατα πνεύματα. Καί τὰ σώματα πού θά ἀναστηθοῦν ἀπὸ τοὺς τάφους θά εἶναι ἄφθαρτα, ἀθάνατα, ὅπως ἦταν τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ μετὰ τὴν ἀνάστασή του. Τὸ ἀναστημένο σῶμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι τὸ μοντέλο καὶ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ σώματος πού θά ἔχουμε κι ἐμεῖς μετὰ τὴν ἀνάσταση.

Κυριακή 15/11

«Διδάσκαλε, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω» (Λκ 10, 25).

Συχνὰ πολλοὶ ὑπέβαλλαν τὸ ἐρώτημα αὐτὸ στὸν Κύριο. Ἐνα

ἐρώτημα πολύ σοβαρό ὄχι μόνο γιά τήν ἐποχή ἐκείνη ἀλλά καί γιά σήμερα καί γιά κάθε ἐποχή. Καί σήμερα τό καυτότερο πρόβλημα καί ὁ μεγαλύτερος πόθος καί ἡ ἀνησυχία τοῦ ἀνθρώπου ἔχει σχέση μέ τήν αἰώνια ζωή. Ἄν τό καρδιοχτύπι, τό τίκ τὰκ τῆς καρδιᾶς μας, τό κάναμε λέξεις, θά ἀκούγαμε νά λέγει «θέλω ζωή». Αὐτό θέλουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, καί οἱ ληστές καί οἱ ἀσκητές, καί οἱ ἅγιοι καί οἱ ἄγριοι, καί οἱ φιλόανθρωποι καί οἱ παλιάνθρωποι. Λαχτάρα γιά ζωή... Καί μάλιστα αἰώνια ζωή. Διότι ἄν ζήσει κανεῖς καί ἑκατό χρόνια μέ τή σκέψη ὅτι ἀκολουθεῖ ὁ θάνατος, φοβᾶται τόν θάνατο, τόν μηδενισμό του, τό σβήσιμο τῆς υπάρξεώς του καί θέλει τήν αἰώνια ζωή.

Ἡ ἀπάντηση τοῦ Κυρίου εἶναι ὅτι τήν αἰώνια ζωή τήν κληρονομεῖς ὅπως ὑποδεικνύει ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ: «ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καί ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καί ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου καί ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου ... καί τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν» (Μρ 12,30-31).

Κυριακή 22/11

«Εἶπε δὲ παραβολὴν πρὸς αὐτοὺς λέγων· ἀνθρώπου τινὸς πλουσίου εὐφρόρῃσεν ἡ χώρα» (Λκ 12,16).

Τό εὐαγγέλιο ἀντιμετωπίζει τά προβλήματα τῆς ζωῆς ὅπως ἓνας γιατρός. Ἄν ἓνας ἄρρωστος πῆγαινε στόν γιατρό γιατί εἶχε ρίγος, ὁ γιατρός δέν θά τοῦ ἔλεγε νά βάλει περισσότερα ροῦχα. Ἄν τόν ἐβλεπε χλωμό, δέν θά τοῦ ἔλεγε νά βαφτεῖ μέ κόκκινο χρώμα. Θά προσπαθοῦσε νά βρεῖ ποιά εἶναι ἡ αἰτία πού ὁ ἄνθρωπος ἔχει ρίγος καί εἶναι κίτρινος. Θά ἐβρισκε τήν πραγματική αἰτία, θά τή θεράπευε καί τότε θά θεραπεύονταν καί τά συμπτώματα. Τό ἴδιο κάνει καί ὁ Χριστός μας. Βλέπει ὅτι οἱ διαφορές, οἱ ἐχθρότητες, οἱ κακίες, οἱ πόλεμοι, οἱ σπαραγμοί στόν κόσμο ὑπάρχουν ἐπειδὴ ὑπάρχει ἓνα κακό. Ποιό εἶναι τό κακό; Ἡ φιλαργυρία, ἡ πλεονεξία, ἡ ἀσπλαχνία, ἡ ἰδιοτέλεια. Αὐτή τή ρίζα τήν ἀποκαλύπτει ὁ Κύριος καί τήν ξεριζώνει, τήν πατάσσει μέ τή διδασκαλία τῆς παραβολῆς τοῦ ἄφρονος πλουσίου.

Κυριακή 29/11

«Ταῦτα πάντα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου» (Λκ 18,21).

Ἀφοῦ φύλαξε τά πάντα «ἐκ νεότητος», τότε γιατί δέν χαίρεται τήν αἰώνια ζωή; Τοῦ ἔλειπε ὁ Θεός. Ὅταν ἔχεις τόν Θεό, τά ἔχεις ὅλα. Ἄν δέν ἔχεις τόν Θεό, ὅλα νά τά ἔχεις, δέν ἔχεις τίποτε. Γνώριζε ὅτι ὁ Θεός εἶναι ἓνας, γνώριζε καί τόν νόμο ἀλλά δέν εἶχε ἀγάπη πρὸς τόν Θεό. Ἀπό ποῦ φαίνεται αὐτό; Ἀπό τό ὅτι δέν εἶχε ἀγάπη πρὸς τοὺς ἀδελφούς. Ὑπῆρχαν τόσοι φτωχοὶ γύρω του κι ἐκεῖνος ἦταν πλούσιος· εἶχε τόσα πλούτη πού μπορούσε νά τοὺς θρέψει ὅλους, ἀλλά δέν τό ἔκανε. Γι' αὐτό ὁ Κύριος τοῦ εἶπε: «Τά πλούτη σέ ἐμποδίζουν νά ἀποκτήσεις τόν Θεό. Σκόρπισέ τα στοὺς φτωχοὺς καί ἔλα, ἀκολούθησέ με. Ἐφόσον θά εἶσαι κοντά μου, ἐφόσον θά εἶσαι δικός μου, θά ἔχεις τήν αἰώνια ζωή».

Στέργιος Ν. Σάκκος
(ἀπὸ λειτουργικά κηρύγματα)

Ο ποιητής ήρωας

«Ἐλλάς, τό μεγαλειό σου βασίλειμα δέν ἔχει.
Καί δίχως γνέφια τούς καιρούς ἡ δόξα σου διατρέχει.
Ὅσες φορές ὁ ἥλιος σου νά σέ φωτίσει ἐρθῇ,
θέ νά σ' εὐρῇ, πεντάμορφη, στεφανωμένη, ὀρθή».

Ὁ κερκυραῖος ποιητής Λορέντζος Μαβίλης (1860-1912) δέν χορταίνει νά ὑμνεῖ στά σονέτα του τήν ἀγαπημένη του μητέρα-Ἐλλάδα. Ἄλλοτε περιγράφει πρωτότυπα τίς φυσικές ὁμορφιές της, ἄλλοτε ἐκφράζει τή νοσταλγία του γιά τά πατρικά χῶματα κι ἄλλοτε ἀναπτερώνει τό ἐθνικό φρόνημα, ἐπαινώντας τούς ἥρωες πού ἔπεσαν στά πεδία τῶν μαχῶν.

Τό θαυμαστό εἶναι πῶς κι ὅταν βρίσκεται δεκατέσσερα χρόνια στά πανεπιστήμια Μονάχου καί Φράιμπουργκ τῆς Γερμανίας, σπουδάζοντας κλασική φιλολογία, ἀρχαιολογία, φιλοσοφία καί σανσκριτικά, δέν ξεθωριάζει ἡ ἀγάπη του γιά τήν πατρίδα. Ἀπό τήν ξενιτεία γράφει τό σονέτο «Πατρίδα» καί τό ἀφιερώνει στό φίλητο νησί του, τήν Κέρκυρα:

«... Κάθε μοσκοβολιά καί κάθε χρῶμα,
κάθε πουλιοῦ κελιάδημα ξυπνάει
πόθο στά φυλλοκάρδια μου κ' ἐλπίδα

νά σοῦ ξαναφιλήσω τ' ἅγιο χῶμα,
νά ξαναἰδῶ καί τό δικό σου Μάη,
ὁμορφή μου, καλή, γλυκιά πατρίδα!».

Μετά τήν ἀνακήρυξή του ὡς διδάκτορα τῆς φιλοσοφίας, ἔρχεται ἡ γλυκειά μέρα τῆς ἐπιστροφῆς στά πατρογονικά χῶματα. Εἶναι χαρούμενος, γιατί θά ἐκπληρώσει τό χρέος του πρός τή λατρευτή του πατρίδα, θά ὑπηρετήσῃ τή στρατιωτική του θητεία. Παρόλο πού ἐπικρατοῦσε ἡ τακτική στρατιῶτες ἀρχοντικῶν οἰκογενειῶν νά ἀπαλλοτρίωνται ἀπό ἀγαρεῖς καί νά κοιμούνται τά βράδια στά σπίτια τους, ὁ Μαβίλης δέν ἐκμεταλλεύεται

τέτοια προνόμια. Ὑποβάλλει τόν ἑαυτό του σέ σκληρές κακουχίες καί κοιμᾶται, ὅπως καί τόσοι ἄλλοι στρατιῶτες, στή μονάδα του.

1896. Ποιός νά τοῦ τό ἔλεγε πῶς θά συνεργαζόταν μέ τόν σταυραετό τῆς Μακεδονίας, τόν Παῦλο Μελά, στήν «Ἐθνική Ἐταιρεία» γιά μιᾶ ἐλεύθερη ἐλληνική μακεδονική γῆ! Τήν ἴδια χρονιά, ὅταν ξεσπᾷ ἡ Ἐπανάσταση τῆς Κρήτης, τόν βρίσκουμε μαζί μέ ἄλλους ἐθελοντές νά πολεμᾷ στά κρητικά βουνά. Ἀνάβει τότε πιότερο ἡ φλόγα του γιά τήν Ἐθνική Ἰδέα κι εἶναι πρόθυμος νά θυσιάσει τά πάντα. Ἔτσι, στόν ἐλληνοτουρκικό πόλεμο τοῦ 1897, δέν ληστώνει τήν παρουσία του. Ξοδεύει τά χρήματά του, ὀργανώνοντας σῶμα ἀπό 70 Κερκυραίους ἐθελοντές καί ἀναχωρεῖ γιά τήν Ἡπειρο. Τούς ὀπλίζει καί τούς συν-

Προτομή τοῦ ποιητῆ στά Ἰωάννα

τηρεῖ ὁ ἴδιος. Στ' ἀλήθεια, τί γενναιοδωρία μεγαλειώδης! Τά συναισθήματά του ξεχύνει σ' ἓνα γράμμα του πρὸς τὴν ἀδελφή του:

«Ἄρτα, 4 Ἀπριλίου 1897.

Σέ χαιρετάω γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά, πρὶν προχωρήσω ἐκεῖ ὅπου δέν θά μοῦναι δυνατὸν νά σοῦ γράψω ἀπάνω σέ τοῦτα τὰ βουνα... Ξέρω πὼς ἂν μέ χάσης, χάνεις τό πᾶν... Καί ἡ καρδιά μου σπαράζει στή σκέψη πού δέν μπόρεσα νά σοῦ κάμω οὔτε ἓνα ἐλάχιστο ἀπό τὰ τόσα καλὰ πού μοῦκαμες ἐσύ. Ποιὸς ξέρει; Ἴσως μπορέσουμε ἀκόμα νά ζήσουμε μαζί, εὐτυχισμένοι σέ μιὰ πατρίδα εὐτυχισμένη, τιμημένοι σέ μιὰ τιμημένη πατρίδα».

Στὴ σφοδρὴ μάχη στὰ Πέντε Πηγάδια πολεμᾷ γενναῖα. Τραυματίζεται στό χέρι καί στὸν βραχίονα. Εὐτυχῶς, ὁ κίνδυνος ξεπεράστηκε. Ἀκολουθεῖ ἡ πιο εὐτυχισμένη περίοδος τῆς ζωῆς του. Ἐκλέγεται βουλευτὴς τῆς Κέρκυρας καί ποθεῖ κι ἀπὸ κεῖνο τό μετερίζι νά βοηθήσει τὴν πολυπαθὴ πατρίδα. Καταπληκτικὴ εἶναι ἡ ὁμιλία του μέσα στή Βουλὴ γιὰ τὴ δημοτικὴ γλῶσσα. Κι ἐπειδὴ κάποιος βουλευτὴς προηγουμένως εἶχε χαρακτηρίσει τὴ δημοτικὴ χυδαία, ὁ Μαβίλης εἶπε τότε στὸν λόγον του τὴ μνημειώδη φράση: «Δέν ὑπάρχουν χυδαῖα γλῶσσαι, χυδαῖοι ἄνθρωποι ὑπάρχουν».

Στὸν Α' Βαλκανικὸ πόλεμον τοῦ 1912 δέν ἔχει πιά τὴν οἰκονομικὴ ἄνεση νά συντηρεῖ δικό του σῶμα ἐθελοντῶν. Ἡ καρδιά του ὁμως διψᾷ γιὰ λευτεριά, γιὰ ἀποτίναξη τοῦ μακράωνου τουρκικοῦ ζυγοῦ. Κατατάσσεται ὡς ἐθελοντὴς μέ τὸν βαθμὸ τοῦ λοχαγοῦ στό σῶμα τῶν Γαριβαλδινῶν, κάτω ἀπὸ τὴν ἡγεσία τοῦ φιλελλήνου Ἰταλοῦ Γαριβαλδῆ. Τί κι ἂν εἶναι 52 ἐτῶν καί οἱ στρατιῶτες τοῦ λόχου του πολλὴ νεώτεροί του; Διασχίζει μαζί τους πεζὸς τὴ Μακεδονία, τὴ Θεσσαλία, τὴν Ἥπειρον. Στόχος τους νά κονταροχτυπηθοῦν μέ τὸν ἐχθρό καί νά πατήσουν τὴ χιονισμένη κορφή τοῦ Δρίσκου. Ἔτσι θά ἀνοιγόταν ὁ δρόμος γιὰ τὰ Γιάννενα. Πρὸς μεγάλῃ τους ἐκπληξῇ βρί-

σκουν στὸν Μπαλντούμα, παραπόταμον τοῦ Ἀραχθοῦ, τὴ γέφυρα συντρίμια. Δίχως ἀναβολὴ πέφτουν στὰ παγωμένα νερά του πού τοὺς ἔφταναν μέχρι τό στήθος. Ὁ Μαβίλης δέν δέχεται νά περάσει τό ποτάμι ἔφιππος, ὅπως ἔκαναν οἱ περισσότεροὶ ἀξιωματικοί.

25-26 Νοεμβρίου 1912. Σκληρὴς οἱ μάχες μέ τὸν ἀντίπαλον. Κεῖ πάνω στὰ χιονισμένα βουνά γράφονται σελίδες ἥρωισμοῦ καί αὐτοθυσίας. Κι ὕστερα ἀπὸ πεντάωρη μάχη ὁ Δρίσκος εἶναι δικὸς τους, ὁλοτελὴ ἐλλήνικος! Σκιρτᾷ ἀπὸ χαρὰ ὁ ποιητής. Σὺν κοπάσει ὁ πόλεμος καί βασιλεύσει ἡ εἰρήνη, πόσα σονέτα δέν θά γράψει γιὰ τοῦτες τίς ἐλληνικὲς ἐποποιεῖς πού ὁ ἴδιος συμμετέχει!

28 Νοεμβρίου 1912. Οἱ Τοῦρκοι ἐπιστρέφουν δυναμικότεροι. Κανόνια καί μυδράλλια χτυποῦν ἀσταμάτητα τοὺς Γαριβαλδινούς. Μὲς στὴ νύχτα γίνεται πολεμικὸ συμβούλιον. Ἀποφασίζεται ἡ ἀποχώρηση. Ὁ Μαβίλης διαφωνεῖ. Χαράματα τῆς 29ης Νοεμβρίου. Πέφτουν οἱ ἐχθρικὲς ὀβίδες σάν βροχὴ κι αὐτὸς μέ τὸν λόχον του ἀντιστέκεται ὁλόρθος. Καί τότε μιὰ σφαῖρα τοῦ τρυπᾷ καί τὰ δύο του μάγουλα. Αἰμόφυρτος προχωρεῖ ὡς τό κοντινὸ παρεκκλήσι πού ἔχει μετατραπῆ σέ πρόχειρον χειρουργεῖο. Ἀλλὰ ὁ νοῦς του κι ἡ καρδιά του ἔχουν μείνει στὸν μαχόμενον λόχον του. Καθὼς λοιπὸν κατευθύνεται στό ὀρεινὸ χειρουργεῖο, σταματᾷ γιὰ πολλὸ λίγο νά κοιτάξει τοὺς ἀνδρείους στρατιῶτες του. Μιὰ δεύτερη σφαῖρα φυτεύεται στὸν ἰσχυρὸν του. Ἀφθονα ρέει τό αἷμα του, βάφοντας τὰ ὑψώματα τοῦ Δρίσκου. Γίνεται τό λίπασμα, γιὰ νά βλαστήσει σέ λίγο τό δέντρο τῆς λευτεριάς σ' ὅλη τὴν ἡπειρωτικὴ γῆ.

Μὲς στὴν ἀντάρα τῆς φονικῆς μάχης ἀκούγονται τὰ ὕστατα λόγια του:

«Ὅλες τίς δόξες τίς περίμενα. Ὅχι ὁμως καί τὴ δόξα νά πεθάνω γιὰ τὴν πατρίδα».

Ὁ κερκυραῖος ποιητὴς συγκαταλέγεται πλεόν στο πάθος τῶν ἡρώων.

Ἑλληνίς

Μή θρηνείς πάνω απ' τό χυμένο γάλα...

Σέ κάποια συνέντευξη ένας δημοσιογράφος ρώτησε τόν διάσημο έρευνητή σέ θέματα Ιατρικής Stephen Glenn πού ὀφείλε τήν Ικανότητα καί δημιουργικότητά του, ὥστε νά ὑπερέχει ἀπό τόν μέσο ἄνθρωπο.

Ὁ ἐρευνητής ἀπάντησε ὅτι, κατά τή γνώμη του, ὅλα προέρχονται ἀπό τήν ἐμπειρία πού εἶχε μέ τή μητέρα του, ὅταν ἦταν δύο χρονῶν. Εἶχε προσπαθήσει, εἶπε, νά βγάλει τό μπουκάλι μέ τό γάλα ἀπ' τό ψυγεῖο. Γλίστρησε ὅμως ἀπό τά χέρια του καί χύθηκε στό πάτωμα, χωρίς εὐτυχῶς νά σπάσει, σχηματίζοντας ἕνα πραγματικό ποτάμι. Ἡ μητέρα του, ἀντί νά τοῦ βάλει τίς φωνές ἤ νά τοῦ κάνει κήρυγμα, τοῦ εἶπε:

- Stephen, τί μεγάλο καί θαυμάσιο θέαμα δημιούργησες! Σπάνια ἔχω δεῖ μία λίμνη ἀπό γάλα. Τώρα πιά ἡ ζημιά ἔγινε. Θέλεις νά παίξουμε πρῶτα καί μετὰ νά καθαρίσουμε τό πάτωμα;

Δέχτηκε. Ὑστερα ἀπό λίγα λεπτά ἡ μητέρα μου μοῦ εἶπε: «Stephen, κάθε φορά πού θά συμβαίνει κάτι παρόμοιο, θά φροντίζεις νά καθαρίζεις τό πάτωμα καί νά βάζεις τά πράγματα στή θέση τους. Πῶς θέλεις τώρα νά καθαρίσουμε τό πάτωμα; Μποροῦμε νά χρησιμοποιήσουμε ἕνα σφουγγάρι, μία πετσέτα ἢ μία σφουγγαρίστρα. Τί προτιμᾷς?».

Ἐπέλεξα τό σφουγγάρι καί καθαρίσαμε μαζί τό χυμένο γάλα. Ἀφοῦ τελει-

ώσαμε, ἡ μητέρα μου συνέχισε: «Ὅπως εἶδες, Stephen, ὑπῆρξε μία ἀποτυχημένη προσπάθεια νά πάρεις τό μπουκάλι μέ τό γάλα ἀπό τό ψυγεῖο. Πᾶμε τώρα στήν αὐλή νά τό γεμίσουμε νερό ἀπό τή βρύση καί νά δοῦμε πῶς μπορεῖς νά τό μεταφέρεις, χωρίς νά σοῦ πέσει».

Ἔμαθα ὅτι, ἂν ἔπιανα τό μπουκάλι μέ τά δύο μου χέρια ἀπό τό ἐπάνω μέρος, κοντά στό στόμιο, θά μπορούσα νά τό μεταφέρω χωρίς νά μοῦ πέσει. Τί ὑπέροχο μάθημα! Καί ὁ διακεκριμένος ἐπιστήμονας τόνισε: Ἐκεῖνη τή στιγμή διδάχθηκα ὅτι δέν πρέπει νά φοβᾶμαι νά κάνω λάθη. Ἀντιθέτως, κατάλαβα ὅτι κάθε λάθος εἶναι μία εὐκαιρία γιά νά μάθω νέα πράγματα. Αὐτή εἶναι ἡ φύση τῶν ἐπιστημονικῶν πραγμάτων. Ἀκόμη κι ἂν τό πείραμα δέν «δουλέψει», συνήθως μαθαίνουμε κάτι ἀπό αὐτό.

Ἡ εὐρηματικότητα τῆς μητέρας κι ὁ χειρισμός τῆς ἀποτυχίας τοῦ δῆχρονου ἀγοριοῦ της θεωρῶ ὅτι εἶναι μοναδικοί, καθώς καί οἱ θετικές μακροχρόνιες ἐπιπτώσεις στή ζωή τοῦ παιδιοῦ. Μᾶς προβληματίζουν καί μᾶς θέτουν πρό τῶν εὐθυνῶν μας!

«Ὅποιοι ποτέ του δέν ἔκανε λάθος, ποτέ δέν δοκίμασε κάτι καινούργιο», θά πεῖ ὁ Ἀἰνστάιν. Τά σημερινά παιδιά, δυστυχῶς, μεγαλώνουν «ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων» σέ μία κουλτούρα ὅπου ἡ ἀποτυχία θεωρεῖται ὡς θεομηνία καί κατάρρα. Οἱ

γονείς και τό οικογενειακό περιβάλλον καταβάλλουν κάθε δυνατή προσπάθεια νά τήν αποτρέψουν, νά τήν ἐξορκίσουν ἀπό τή ζωή τοῦ παιδιοῦ. «Παρακαλῶ, ἀφῆστε τά παιδιά νά "χτυπηθοῦν" στήν ἡλικία τῶν ἑξι ἐτῶν καί νά μήν ἔχουν τό πρῶτο "στραπατσάρισμα" στό λύκειο! Παρακαλῶ, παρακαλῶ, παρακαλῶ, ἀφῆστε τα νά "στραπατσαριστοῦν" στό γήπεδο τοῦ ποδοσφαίρου!», προτρέπει ἡ κλινική ψυχολόγος Wendy Magel.

Γιατί ὅμως ἐνεργοῦμε τόσο ὑπερπροστατευτικά γιά τά παιδιά μας, ὥστε δικαιολογημένα νά μᾶς προσάπτουν τόν χαρακτηρισμό «γονεῖς ἐλκικότερο»; Οἱ λόγοι εἶναι πολλοί. Ἐχουν νά κάνουν μέ προσωπικές ἀνασφάλειες καί μέ τραυματικές παιδικές ἐμπειρίες πού ὑποσυνείδητα ἐλέγχουν τή συμπεριφορά μας. Μέ αὐτή τή στάση πιστεύουμε ὅτι θωρακίζουμε τά παιδιά μας ἀπέναντι σ' ἓναν σκληρό κι ἀνταγωνιστικό κόσμο πού τά περιβάλλει. Πιστεύουμε ὅτι ὅσο εἶναι μικρά ὀφείλουμε νά τά προστατεύουμε ἀπό λάθη πού μπορεῖ νά διαπράξουν καί ἀπό κινδύνους πού τά ἀπειλοῦν, μέχρι νά ὠριμάσουν καί νά εἶναι σέ θέση νά τούς ἀντιμετωπίσουν· τώρα εἶναι εὐαίσθητα καί δέν πρέπει νά πληγωθοῦν! Εἶναι μία λανθασμένη ἀντίληψη ἡ ὁποία ἐγκυμονεῖ πολλούς κινδύνους καί ἔχει ἴσως τραγικές συνέπειες μακροπρόθεσμα γιά τήν ὁλοκλήρωση τῆς προσωπικότητας τοῦ παιδιοῦ καί γιά τήν ἀντιμετώπιση τῶν δυσκολιῶν καί προβλημάτων πού θά ἀντιμετωπίσει μόλις διαβεῖ τό κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ του.

Τό πρόβλημα, λοιπόν, στή διαπαιδαγώγηση δέν εἶναι πῶς θά ἀποτρέψουμε τό παιδί ἀπό τή διάπραξη λαθῶν, ἀλλά μέ ποιόν τρόπο θά τά διαχειριστοῦμε, ὥστε αὐτά τά λάθη νά γίνουν ἐφαλτήριο πού θά ἐκτινάξει τό παιδί στό ἄλμα τῆς ζωῆς, ἡ ὁποία θά χαρακτηρίζεται ἀπό πρόοδο, ἐπιτυχία, εὐτυχία, αὐτογνωσία,

ἀρετή καί ἐκπλήρωση τοῦ προορισμοῦ της.

Συνταγές δέν ὑπάρχουν. Ὅφειλε νά κυριαρχεῖ στή σκέψη μας ἡ προσωπικότητα τοῦ συγκεκριμένου παιδιοῦ καί ἡ ἄνευ ὅρων ἀγάπη μας γι' αὐτό. Κάποιες γενικές ἀρχές ὅμως θά μπορούσαν νά μᾶς βοηθήσουν.

Στίς περιπτώσεις λάθους τοῦ παιδιοῦ μας:

✓ Κρατοῦμε τήν ψυχραιμία μας. Διατηροῦμε τόν αὐτοέλεγκο καί συγκρατοῦμε τά ἀρνητικά συναισθήματά μας, τή θλίψη, τόν θυμό, τήν ἀπόγνωση, τήν ἀπογοήτευση. Δέν εἶναι βέβαια εὐκολο αὐτό, ὅταν βλέπουμε τήν ἀποτυχία τοῦ παιδιοῦ μας ἢ τή διάψευση τῶν ὀνείρων μας.

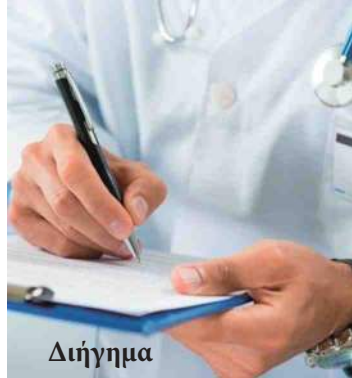
✓ Μᾶς διακρίνει ἡ ἐνσυναίσθηση. Μπαίνουμε, δηλαδή, στή θέση τοῦ παιδιοῦ μας καί αἰσθανόμαστε πῶς νιώθει, τί συναισθήματα κυριαρχοῦν στόν ψυχικό του κόσμο. Μόνον ἔτσι μποροῦμε νά τό κατανοήσουμε καί νά τό βοηθήσουμε ἀποτελεσματικά.

✓ Δέν τραγικοποιοῦμε τήν κατάσταση. Βλέπουμε τά πράγματα στίς πραγματικές τους διαστάσεις καί ὅσο μποροῦμε αἰσιόδοξα· τό ποτήρι μισογεμάτο. Ἄς μᾶς διακρίνει ἡ αἴσθησι τοῦ χιούμορ, ὥστε νά μποροῦμε νά ἀποφορτίσουμε τήν κατάσταση.

✓ Συνομιλοῦμε ἤρεμα γιά τούς λόγους τῆς ἀποτυχίας. Ἐνθαρρύνουμε τίς περαιτέρω προσπάθειες καί τήν ἐπιμονή, διότι εἶναι στοιχεῖα τῆς ἐπιτυχίας καί συντελοῦν στήν ἀποτροπή τῆς ἀπογοήτευσης. Ἀναφέρουμε σχετικά παραδείγματα ἀπό τήν ἱστορία.

✓ Τονίζουμε ὅτι ἡ αἰσιοδοξία εἶναι στοιχεῖο τοῦ καθημερινοῦ μας ἀγώνα, δίνοντας ἔμφαση στόν λόγο τοῦ ἀποστόλου Παύλου: «Ἐξενῶ ὅσα ἔπραξα στό παρελθόν καί προχωρῶ σ' ἐκεῖνα πού εἶναι μπροστά» (βλ. Φι 3,13).

Ἀθαν. Ἀστ. Γκάτζιος

Διήγημα

“Ένα νησί πού καρτερεί!”

“Έβαλε τό κλειδί στήν πόρτα ό Πέτρος καί μ’ έναν κόμπο στό στομάχι τό γύρισε. Μπήκε, διπλοκλείδωσε καί τό άφησε μέσα στήν κλειδαριά. Ξάπλωσε όπως ήταν στό κρεβάτι του. Ούτε τά παπούτσια δέν είχε κουράγιο νά βγάλει. Ξαφνιαστήκε καί ό ίδιος όταν άντιλήφθηκε ότι έκλαιγε. Άφησε τά δάκρυά του νά λύσουν τόν κόμπο του στομαχιού του καί ύστερα, σάν άπόκαμε νά κλαίει, θυμήθηκε πώς άπό τό πρϊό δέν έβαλε τίποτε στό στόμα του. Σηκώθηκε καί άνοιξε τήν πόρτα του ψυγείου. Δέν είχε μέσα τίποτα! Θυμήθηκε πώς ό,τι είχε τά φάγανε χθές τό βράδυ μέ τόν Μάκη καί τόν Γιώργο. Στή σκέψη των δύο φίλων του ξαναδέθηκε κόμπος τό στομάχι του.

Ξεκίνησαν μαζί μέ τά ίδια όνειρα καί τούς ίδιους στόχους. Τό νησί τους ξεχασμένο άπό τόν κόσμο υπέφερε άπό έλλειψη γιατρών. Καί οι τρεις τους, προικισμένοι άπό τόν Θεό μέ έξυπνάδα, στόχευσαν στήν ιατρική. Όνειρό τους νά γίνει ό ένας παθολόγος, ό δεύτερος γυναικολόγος καί ό τρίτος παιδίατρος! Άφου, λοιπόν, θά έπαιρναν τήν ειδικότητά τους, θά γύριζαν στό νησί τους καί θά άνοιγαν μιά μικρή κλινική.

Πώς τούς ξεπροβόδισε τό νησί καί πόσες έλπίδες στήριξε στους τρεις φοιτητές τής ιατρικής!

Μά ή Άθήνα είναι Άθήνα! Τό είχε υποπτευθεί ό Πέτρος πώς ή Άθήνα έκλεψε τήν καρδιά των δυό φίλων του. Μά σήμερα, ύστερα άπό έξι χρόνια σπουδές, ό Μάκης του τό είπε ξεκάθαρα: Δέν ήταν κουτός ν’ άνοιξει ιατρείο στό νησί καί νά χαραμίσει εκεί τό πτυχίο του. Καί πρίν άκόμα συνέλθει άπό τό σόκ τής προδοσίας του Μάκη, κόντεψε νά μείνει στόν τόπο όταν άκουσε καί τόν Γιώργο νά συμφωνεί μαζί του.

- Καί όλοι εκείνοι πού μάς καρτερούν εκεί πέρα; ρώτησε άγανακτισμένος ό Πέτρος.

- Δέν υπογράψαμε καί συμβόλαιο, Πετράκη μου, τόν έκρινε ό Μάκης καί τά λόγια του έπεσαν σάν τό λάδι στή φωτιά.

- Συμβόλαιο είναι ό λόγος μας, Μάκη. Καί δέν θά είστε άνδρες άν δέν τόν τηρήσετε, ξέσπασε ό Πέτρος.

Είπαν καί άλλα βαριά λόγια οι τρεις φίλοι καί τά περισσότερα τά είπε ό Πέτρος πού δέν μπορούσε μέ τίποτε νά έλέγξει τήν αναστάτωση τής καρδιάς του. Πώς γκρεμίστηκαν όλα σέ μιά στιγμή! Καί όλοι εκείνοι οι άνθρωποι πού θά φτάσουν σέ δέκα μέρες άπό τό νησί γιά τήν όρκωμοσία των τριών γιατρών τους; Τί θά έλεγαν σ’ αυτούς τούς άνθρώπους πού στήριξαν τίς έλπίδες τους πάνω τους;

Έκλεισε τό άδειο ψυγείο ό Πέτρος καί, πρίν προλάβει νά σκεφτεί τίποτε άλλο, άκουσε τό σήμα του κινητού του πού τόν ειδοποίησε γιά μήνυμα.

«Πέτρο, μάς συγχωρείς πού σ’ αναστατώσαμε τόσο. Σέ περιμένουμε στό μαγαζάκι άπέναντι γιά βραδινό». Άστραψαν τά μάτια του Πέτρου.

«Λές νά μετάνιωσαν;», σκέφτηκε. Καί δίχως δεύτερη σκέψη, ξεκλείδωσε τήν πόρτα. Βγαίνοντας κόντεψε νά πέσει πάνω σ’ ένα μικρό άγόρι, ίσα μέ 9-10 χρονών, πού στεκόταν έξω άπό τήν πόρτα του.

- Είσαι ό κύριος Πέτρος ό γιατρός; τόν ρώτησε καί τά μεγάλα μαύρα μάτια του τόν κοίταξαν μέ άγωνία.

- Είμαι ό Πέτρος ό... γιατρός, άπάντησε γελώντας, τί μέ θέλεις;

- Ή άδελφή μου πονάει πολύ καί ή μαμά λέει πώς δέν έχουμε ασφάλεια νά τήν πάμε

στό νοσοκομείο ούτε λεφτά να φέρουμε για-
τρό. Έσύ μπορείς να έρθεις να την κάνεις
καλά, δίχως ασφάλεια και δίχως λεφτά;

Τό μικρό αγόρι, αφού μέ μιά ανάσα είπε
ό,τι είχε να πει, σώπασε και περίμενε.

- Πού μένετε; τόν ρώτησε ό Πέτρος.

- Κάτω, στό διαμέρισμα του ύπογειου, ά-
πάντησε ό μικρός.

- Περίμενε μιά στιγμή νά πάρω τ' άκου-
στικά μου, είπε ό Πέτρος και μπήκε και βγή-
κε σάν άστραπή στό σπίτι του. Μπήκε μέ
χτυποκάρδι στό ύπόγειο διαμέρισμα τής πο-
λυκατοικίας του και έξέτασε μέ προσοχή τό
μικρό κοριτσάκι.

- Σκωληκοειδίτιδα! 99% σκωληκοειδί-
τιδα, είπε και έβγαλε από τό σακάκι του τό
κινητό του.

- Έλάτε και οι δύο στό ύπόγειο τής πο-
λυκατοικίας πού μένω, είπε και έκλεισε τό
τηλέφωνο.

Μπήκαν και οι δύο σέ λίγο σαστισμένοι
στό ύπόγειο και ό Πέτρος δίχως άλλη κου-
βέντα έδωσε τ' άκουστικά του πρώτα στόν
Μάκη.

- Έξέτασε και σύ τή μικρή, του είπε, και
εκείνος δίχως δεύτερη κουβέντα τό έκανε.

- Νομίζω πώς είναι σκωληκοειδίτιδα, εί-
πε ό Μάκης και έδωσε τ' άκουστικά στόν
Γιώργο.

- Συμφωνώ απόλυτα! είπε ό Γιώργος.

- Είστε άγγελοι πού έστειλε ό Θεός, είπε
κλαίγοντας ή μητέρα.

- Ό Γαβριήλ, ό Ραφαήλ κι ό Μιχαήλ!
συμπλήρωσε μ' ένθουσιασμό τό μικρό αγόρι.

- Λοιπόν, οι τρεις άγγελοι, είπε γελώντας
συγκινημένος ό Πέτρος, πρέπει νά μεταφέ-
ρουν τή μικρή στό νοσοκομείο. Πρέπει άμέ-
σως νά χειρουργηθεί.

- Μά δέν έχουμε ασφάλεια, είπε άπελ-
πισμένη ή μάνα.

- Θά τήν πάμε στό πανεπιστημιακό, εκεί
μάς ξέρουν. Θά τή χειρουργήσουν και βλέ-
πουμε ύστερα πώς θά καλυφθούν τά έξοδα,
πρότεινε ό Γιώργος.

- Τά καλά του Θεού νά έχετε, παλλη-
κάρια μου, έλεγε και ξανάλεγε ή μάνα και ό
Πέτρος έκλαιγε από τή συγκίνηση. Έτσι τήν

όνειρεύτηκε τή συνεργασία τους στό νησί.
Τέτοιες εύχές έπιθυμούσε νά άκούει από
τούς άπλους νησιώτες.

Γύρισαν και οι τρεις άποκαμωμένοι βα-
θιά μεσάνυχτα από τό νοσοκομείο.

Τό κοριτσάκι πού χειρουργήθηκε ήταν
πά μιά χαρά και οι τρεις γιατροί πεθαμένοι
από τήν πείνα κατέφυγαν στό μοναδικό γυ-
ράδικο πού ήταν ακόμα άνοιχτό.

- Ήταν ώραία έμπειρία, είπε σοβαρός ό
Μάκης.

- Ή πρώτη κοινή μας έξέταση!, συμ-
πλήρωσε ό Γιώργος.

- Ή πρώτη; Είπες ή πρώτη, Γιώργο; ρώ-
τησε μέ άγωνία ό Πέτρος.

- Ναί, ρέ Πέτρο, έχεις δίκιο! Είναι ώραίο,
είναι άπίστευτα ώραίο τό νά βρίσκεσαι εκεί
πού σ' έχουν ανάγκη. Δέν ξέρω ό Μάκης τί
θά κάνει, έγώ όμως θά γίνω, όπως τό άποφα-
σίσασαμε, παιδίατρος και θά έρθω μαζί σου
στό νησί.

- Ρέ, παιδιά, πειράζει άν έγώ γίνω χει-
ρουργός αντί γυναικολόγος; Νομίζω πώς
στό νησί χρειάζεται περισσότερο ένας χει-
ρουργός, τί λές και σύ Πέτρο;

Ό Μάκης κοιτούσε συγκινημένος τόν
Πέτρο πού δέν πίστευε στ' αυτιά του.

- Περάσαμε από έναν πειρασμό, Πέτρο,
και ό Θεός έδωσε και τόν νικήσαμε, είπε
άγκαλιάζοντάς τον ό Μάκης. Έσύ έμεινες
σταθερός, όπως τό λέει και τό όνομά σου!
Λοιπόν, ό,τι λές από δώ και πέρα γιά μάς θά
είναι νόμος, έτσι Γιώργο;

- Πές τότε, Πέτρο, σέ παρακαλώ νά φάμε
γιατί θά λιποθυμήσω, είπε θέλοντας νά σπά-
σει τή συγκινητική άτμόσφαιρα ό Γιώργος.

Τσουγκρισαν τά ποτήρια τους οι τρεις
φίλοι και σφράγισαν τό συμβόλαιο τής καρ-
διάς τους μέ τήν πό θερμή χειραψία πού δώ-
σανε ποτέ.

- Ή ζωή μας προσφορά στόν Θεό και
στόν άνθρωπο, είπε δακρυσμένος ό Πέτρος
και εύχαρίστησε μυστικά τόν Θεό γιά τό μι-
κρό αγόρι πού βρέθηκε απόψε στήν πόρτα
του.

Έλένη Βασιλείου

«Γιά μιιά λειτουργική ὀρθόδοξη πνευματικότητα»

Π.Β. Πάσχου (ἐκδόσεις Μυγδονία)

Ένα ακόμη πνευματικό πόνημα τοῦ ἀκαταπόνητου συγγραφέα-καθηγητῆ Π. Β. Πάσχου. Ποιητής, ὕμνογράφος, πεζογράφος καί κριτικός ὁ ἴδιος, ἀγωνίζεται διά βίου, ἀλλά καί μέ τό συγκεκριμένο αὐτό σύγγραμμα, νά περάσει στίς νεότερες γενιές τό μήνυμα: «Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας». Ναί, μέσα στούς δύσκολους αὐτούς καιρούς, ἀσυμβίβαστος καί ἀγωνιστικός, καθὼς ζῇ ὁ ἴδιος τόν λειτουργικό χρόνο μέσ στά ἁγιαστικά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, φέρνει στήν ἐπικαιρότητα τήν ἀρχαία ρήση· «Δός αἷμα καί λάβε πνεῦμα».

Τά ἐπιχειρήματα τοῦ Παντελῆ Πάσχου δέν στηρίζονται στόν ὀρθό λόγο οὔτε εἶναι οἱ καθημερινές κουβέντες πού γίνονται μέ εὔκολο τρόπο σέ συντροφίές «χριστιανικές» ἢ ἀκόμη καί σέ κύκλους λογίων. Εἶναι βιώματα διαχρονικά, πού θεμελιώνονται σέ μιιά θεολογική εὐρύτατη κατάρτιση, μέ πλούσια ἀναφορά στούς Πατέρες, στούς μυστικούς θεολόγους, στούς γέροντες, στούς μεγάλους ὕμνογράφους τῆς Ἐκκλησίας.

Ὡστόσο, ὀφείλω νά γίνω πιά συγκεκριμένος. Τό βιβλίό τοῦ κ. Πάσχου χωρίζεται σέ τρεῖς μεγάλες ἐνότητες μέ τά σχετικά ὑποκεφάλαια: Α' Λειτουργικά προοίμια, Β' Λειτουργικές τέχνες καί Γ' Ὁρθοδοξία καί Ὁρθοπραξία. Καί οἱ τρεῖς ἐνότητες ὅμως κατατείνουν πρὸς τήν ἴδια κατεύθυνση: πῶς ἓνας πιστός τοῦ καιροῦ μας, ἀκολουθώντας μέ συνέπεια τήν πνευματική παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, μπορεῖ καί πρέπει νά κατακτήσει τή σωτηρία, τήν αἰώνια λύτρωση. Ἡ Ἐκκλησία μᾶς παρέχει ὅλα τά μέσα: καλές τέχνες (μουσική, ἁγιογραφία, ἀρχιτεκτονική), μᾶς δίνει τά πρότυπα ζωῆς καί σκέψης, μᾶς προσφέρει μιιά πλήρη καί δοκιμασμένη λειτουργική βιοτή. Ἀρκεῖ, βέβαια, νά μήν προχωροῦμε σ' ἓναν ἄκαιρο διαλυτικό μοντερνισμό. Ὁρθοδοξία καί ὀρθοπραξία πᾶνε χέρι-χέρι.

Ἰ. Α. Νικολαΐδης

ΔΩΡΕΕΣ

Γιά τήν Ἀδελφότητα

* Ἐρελιάδης Ἀναστάσιος, εἰς μνήμην ἀδελφῆς Τριανταφυλλιάς, 100€.

Γιά τό Περιοδικό

* Θεοδώρου Αἰκατερίνη 10€ * Κ.Ε. 30€
* Μ.Γ. 10€ * Μπόζιος Ἰωάννης, εἰς μνήμην Νικολάου Κανελλόπουλου, Γ. Ἐπι-

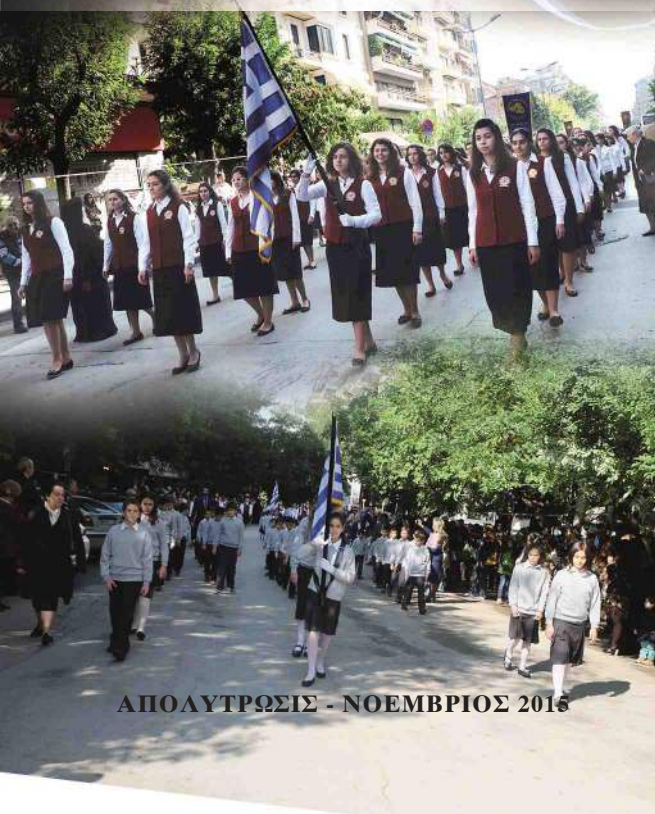
θεωρητοῦ Μ. Ἐκπαίδευσης, 50€ * Στου-
γιαννάκη Ἐλευθερία 30€.

Γιά τήν Κατασκήνωση εἰς μνήμην Στ. Σάκκου καί Π. Κουτλεμάνη

* Α.Ε. 300€ * Α.Π. 100€ * Γ.Χ. 500€
* Δ.Ι. 100€ * Ζ.Α. 316€ * Κ.Δ., εἰς μνή-
μην Χ.Φ., 530€ * Μ.Α. 500€ * Π.Α.Α.
200€ * Σ.Α. 50€ * Τ.Χ. 450€ * Tseprai-
lidis Anastasios 165€ .

**Τά ιάτα
τῆς Ἀδελφότητός μας
τιμοῦν
τόν Ἅγιο τῆς Θεσσαλονίκης**

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ - ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2016

ΕΚΚΛΗΣΗ

Ἀγαπητοί μας φίλοι,

Οἱ κατασκηνωτικές ἐγκαταστάσεις τῆς Ἀδελφότητός μας στήν Καστανοῦσα Σερρών ἔχουν ἀκόμη πολλές ἐλλείψεις καί πολλά... χρέη. Κάνουμε ἐκκλήση στά εὐγενῆ αἰσθήματά σας γιά ὅποια-δήποτε βοήθεια. Πιστεύουμε ὅτι, παρά τήν οἰκονομική δυσκολία πού πλήττει σχεδόν ὅλα τά νοικοκυριά, ἡ ἀγάπη σας θά βρεῖ τρόπους νά συμπαρασταθεῖ στό ἱερό αὐτό ἔργο. Ἐξάλλου, ἔτσι γίνονται πάντα τά ἔργα τοῦ Θεοῦ· καί Ἐκεῖνος εὐλογεῖ ὅ,τι προσφέρουμε ἔστω καί ἀπό τό ὑστέρημά μας.

**Πληροφορίες στό τηλέφωνο:
2310 270630**

**Ἄρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:
6074-010184-792
Ο.Χ.Α. ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ**

**Γιά τοὺς συνδρομητές
τοῦ ἐξωτερικοῦ,
IBAN: GR50 0171 0740
0060 7401 0184 792**

«Αγίασον, Κύριε...»

Μέ την εύλογία του Θεού καί τίς εύχές τῶν τοπικῶν ἐπισκόπων ξεκινήσαμε τίς ἐργασίες τοῦ νέου ἱεραποστολικοῦ ἔτους στήν κεντρική αἴθουσα τῆς ἀδελφότητος καί στίς αἴθουσες τῶν παραρτημάτων.

Τήν ἀκολουθία τοῦ ἀγιασμοῦ τέλεσε τήν Κυριακή τοῦ Σπορέως (11 Ὀκτωβρίου) στήν κεντρική αἴθουσα, Πέλοπος 7, ὁ πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης, πανοσιολογιώτατος ἀρχιμανδρίτης π. Στέφανος Τόλιος, συμπαραστατούμενος ἀπό τόν π. Μιχαήλ Κόνια. Στή σύντομη καί μεστή προσλαλιά του ὁ πατήρ Στέφανος μᾶς μετέφερε τίς εύχές καί εύλογίες τοῦ παναγιωτάτου μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Ἀνθίμου καί ἐπισήμανε τή σοβαρότητα τοῦ πνευματικοῦ ἔργου, τή δύναμη τοῦ εὐαγγελικοῦ λόγου ἀλλά καί τήν εὐθύνη ὅλων μας: Νά μὴν ἀρκούμεστε στήν ἀκρόαση τοῦ λόγου, ἀλλά νά τόν ἐφαρμόζουμε στήν καθημερινότητά μας καί νά τόν μεταφέρουμε στίς ψυχές πού διψοῦν τή σωτηρία.

Τό παράρτημα τῆς Κατερίνης ἀγίασε τήν Τετάρτη 15 Ὀκτωβρίου ὁ σεβασμιώτατος μητροπολίτης Κίτρους καί Κατερίνης κ. Γεώργιος. Τόν εὐχαριστοῦμε τόσο γιά τίς πατρικές εύχές ὅσο καί γιά τήν παρουσία του.

Τέλος, στίς αἴθουσες τῶν δύο παραρτημάτων τῆς Ἀδελφότητος στήν Θεσσαλονίκη, τελέσθηκαν ἀγιασμοί τήν Κυριακή 18 Ὀκτωβρίου ἀπό ἐκπροσώπους τῶν οἰκείων μητροπολιτῶν: τόν πανοσιολογιώτατο ἀρχιμανδρίτη π. Βασίλειο Πολίτη στό παράρτημα τῆς Μαρτίου, Μαυρομιχάλη 23, καί στό παράρτημα τῆς Ἡλιουπόλεως, Ρήγα Φεραίου 72, ἀπό τόν πανοσιολογιώτατο ἀρχιμανδρίτη π. Παρθένιο Μαχαριιώτη.

«Κύριε, αγίασον, εὐλόγησον, στερέωσον»
τό ἔργο σου, πρὸς σωτηρίαν ψυχῶν καὶ δόξαν τοῦ ὀνόματός Σου!

Τὴν Τετάρτη 7 Ὀκτωβρίου, πραγματοποιήθηκε ἡ πρώτη σύναξη κυκλαρχῶν τοῦ τομέα κύκλων μελέτης τῆς ἀγίας Γραφῆς. Μετά τὸν κατανυκτικὸ ἔσπερινό στὸν ἱερό ναὸ τοῦ Ἀγίου Δημητρίου, εἴχαμε τὴν εὐκαιρία μιᾶς ὁμορφῆς πνευματικῆς ἐπικοινωνίας στὴν αἴθουσα τῆς ἀδελφότητός μας. Οἱ λιτές σκέψεις τοῦ τομεάρχῃ π. Μιχαὴλ Κόνια ἐνθάρρυναν, ἐνθουσίασαν ἀλλὰ καὶ προβληματίσαν ὅλους. Νὰ μᾶς ἀξιῶσει ὁ Θεὸς μέ τῇ δικῇ του χάρι νὰ ἀνταποκριθοῦμε στό ὑψηλό ἔργο τῆς κατήχησης ποὺ ἡ Ἐκκλησία μᾶς ἐμπιστεύεται!

Ἄρ. Πρώτ. 74
Θεσσαλονίκη 14-9-2015

Πρὸς Συνεταιρισμό-
Ὁμάδα Παραγωγῶν Ἀγελαδοτρόφων
Γαλακτοπαραγωγῆς ΘΕΣΓΑΛΑ

Ἀγαπητοί μας,

Μέ χαρά ἐπικοινωνοῦμε μαζί σας προκειμένου νὰ σᾶς ἐνημερώσουμε ὅτι τὴν Κυριακὴ 13 Σεπτεμβρίου πραγματοποιήθηκε μέ πολλή ἐπιτυχία ἡ μετακατασκηνωτική μας συνάντηση στὶς ἐγκαταστάσεις τῆς Ἀδελφότητάς μας, ὅπου προσφέρθηκε στοὺς κατασκηνωτές γιὰ πρωινό τό γάλα ποὺ διέθεσε δωρεάν ὁ συνεταιρισμός σας. Σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμά, διότι ἓνα μέρος τῆς ἐπιτυχίας ὀφείλεται καὶ στὴ δική σας γενναιοδωρὴ ἀγάπη.

Ταπεινὰ παρακαλοῦμε τὸν δωρεοδότη Κύριο νὰ χαρίζει σέ σᾶς καὶ στὶς οἰκογένειές σας ὑγεία καὶ κάθε εὐλογία, ἀνταποδίδοντας ὑπερεκπεριστοῦ στὴν προσφορά τῆς ἀγάπης σας.

Μέ τιμὴ
Ὁ Πρόεδρος
Σάββας Ξανθόπουλος

Ἡ μόδα τῆς ἀθεΐας

νουν οἱ δηλώνοντες ἄθεοι κατά τῆς ὀρθόδοξης πίστεως ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ζωντανός καί ἀληθινός. Δέν τά βάζει κανεῖς μέ ἕναν νεκρό καί ἀπολιθωμένο. Οἱ λυσσώδεις ὅμως προσπάθειες ἐκδίωξης τοῦ Χριστιανισμοῦ προδίδουν μᾶλλον

ἀντί-θεϊσμό καί ὄχι ἀπλῶς ἀθεϊσμό.

Οἱ ἀναλυτές τοῦ φαινομένου τῆς ἀθεΐας διακρίνουν τρία στάδια: τήν ἐπιθετικότητα κατά τῆς θρησκείας, τή θρησκευτική ἀδιαφορία καί τή λαθραία ἢ ὑποσυνείδητη εἰσαγωγή μίας νέας δεισιδαιμονίας, προκειμένου νά καλυφθεῖ τό κενό ἀπό τήν ἐγκατάλειψη τῆς προηγούμενης θρησκείας. Οἱ δυτικές κοινωνίες βρίσκονται ἤδη στό τρίτο στάδιο, καθώς εἰσelaύνει κατακλυσμιαῖα ἢ συγκρητιστική Νέα Ἐποχή, μέ τήν «πολλά ὑποσχόμενη» γιόγκα, τόν πνευματισμό, τήν ἀστρολογία, τό φένγκ σουί, τή μαγεία κ.ἄ. Προφανῶς, ὁ σύγχρονος Εὐρωπαῖος κλίνει περισσότερο πρὸς μία νέα εἰδωλολατρία, παρά πρὸς μία συνεπῆ καί ἐνσυνείδητη ἀθεΐα.

Παρατηρήθηκε μάλιστα τό παράδοξο, ὁ ἀθεϊσμός νά γίνεται θρησκεία μέ «ἐκκλησία» καί «ἔδρα» τῇ Μεγάλῃ Βρετανίᾳ, ὅπου - καθόλου τυχαῖο- τό ἕνα τέταρτο τῶν Βρετανῶν δηλώνουν ἄθεοι!

Ἀλλά καί στήν πατρίδα μας δέν εἶναι μικρή ἡ φθορά πού ἔχουμε ὑποστεί. Οἱ

Φοριέται ὅλο καί πιο πολύ. Κοντά σ'αὐτά ἄλλα πρόσφατα καινοφανῆ φαινόμενα, τῶν ὁποίων ὑπήρξαμε μάρτυρες, παρακολουθοῦμε καί τίς ὁλοένα αὐξανόμενες ἐπιθετικές ἐκδηλώσεις τοῦ ἐγχώριου ἀθεϊσμοῦ: Πολιτικοί, δημόσιοι λειτουργοί, ομάδες καί σύλλογοι βάλλουν ποικιλοτρόπως κατά τῆς πίστεως. Ἐπιδιδόμενοι σέ ἕνα ἀκατάπαυστο σφυροκόπημα κατά τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπαιτοῦν «χωρισμό κράτους - Ἐκκλησίας».

Ὁμάδα, μάλιστα, ἀθέων ἔγινε δεκτὴ ἀπὸ ἐπίσημα πρόσωπα τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας. Συζήτησαν μέ τοὺς ἀρμόδιους γιά τήν κατάργηση τῶν ἁγιασμῶν, ἐκκλησιασμῶν, εἰκόνων σ'αὐτά σχολεῖα, τῆς ἀναφορᾶς τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, τήν ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τό μάθημα τῶν θρησκευτικῶν καί τήν ἀντικατάστασή του ἀπὸ μάθημα φιλοσοφίας τῶν θρησκείων σέ μία τάξη τοῦ Λυκείου, συμπεριλαμβανομένης καί τῆς ἀθεϊστικῆς προσέγγισης. Ἡ ὁμάδα ἔλαβε διαβεβαιώσεις γιά ἱκανοποίηση τῶν αἰτημάτων της.

Καταρχάς, ἡ μανία τήν ὁποία ἐκδηλώ-

Νεοέλληνες, τρεφόμενοι μέ τά ὑποπροϊόντα καί τά βοθρολύματα τῆς τηλεόρασης ἔχουν πάψει νά ἀντλοῦν χαρά ἀπό τήν Ἐκκλησία. Ἄλλες πρακτικές πῆραν τή θέση της, ὅπως ἡ διαδικτυακή πλοήγηση, οἱ σαββατιάτικες ἔξοδοι, τό χρηματιστήριο, τό ποδόσφαιρο, ἡ δουλειά, τό χόμπι, ἡ ἐνασχόληση μέ τήν ἐπιστήμη, τήν τέχνη· οἱ ὀρθόδοξες γιορτές ὑποκαθίστανται ἀπό τίς «παγκόσμιες ἡμέρες» καί τά ὀνομαστήρια ἀπό τά γενέθλια. Ἔτσι, ἡ πνευματική ἀναζήτηση ἔχει ἀποκοιμηθεῖ, ἐνῶ, ὅταν ξυπνάει, συχνά κατευθύνεται στόν ἀνατολικό μυστικισμό (πρβλ. γιόγκα κτῴ.). Μέ τόν τρόπο αὐτό στρώθηκε τό χαλί τῆς ἀθεΐας.

Ὁ Φώτης Κόντογλου, τοῦ ὁποίου φέτος γιορτάζουμε τά πενήντα χρόνια ἀπό τήν κοίμησή του, ἔλεγε: «Ἡ ἀπιστία εἶναι ἡ πλατεῖα πύλη καί εὐρύχωρος ὁδός», πού δέν πιστεύουνε (οἱ ἄπιστοι) πώς εἶναι ἡ ἀπάγουσα εἰς τήν ἀπώλειαν», ὅπως εἶπε ὁ Χριστός, ἀλλά ἡ εἰς τήν ἐπὶ γῆς εὐδαιμονίαν». Ἐνῶ ἡ πίστη εἶναι ἡ στενὴ πύλη καί τεθλιμμένη ὁδός», πού δέν πιστεύουνε πώς εἶναι ἡ ἀπάγουσα εἰς τήν ζωήν», ἀλλά ἡ εἰς τήν ἐπὶ γῆς δυστυχίαν καί περιφρόνησιν».

Βαθὺς καί διαφωτιστικός ὁ ψαλμωδός πρὶν ἀπὸ αἰῶνες ἀποκάλυπτε: «Εἶπεν ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ οὐκ ἔστι Θεός» (Ψα 13,1). Μόνο ἓνας ἄφρων, ἓνας ἀνόητος, κι αὐτός μέ τό ἀνόητο μυαλό του, μπορεῖ νά ἰσχυρισθεῖ ὅτι δέν ὑπάρχει Θεός. Πράγματι, ἡ ἀθεΐα εἶναι τρέλα! Χωρὶς Θεό δέν ζῇ ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ οὔτε ἰσορροπεῖ.

Ἀναμφισβήτητα, μέσα στήν Ὁρθοδοξία ἡ ἀποδοχὴ τῆς ὑπαρξης τοῦ Θεοῦ εἶναι πορεία, τρόπος ζωῆς καί ὄχι σκέψης καί λογικῆς. Εἶναι βιωματικὴ ἐν ταπεινώ-

σει σχέση καί ἀποδοχὴ τοῦ Θεοῦ καί ὄχι ἐγωιστικὴ καί ὀρθολογιστικὴ κατανόηση. Προσεγγίζεται μόνον μέ ταπεινὴ καρδιά ἀπὸ ἐκείνους τοὺς «πτωχοὺς τῷ πνεύματι» πού ὁ Κύριος μακάρισε.

Ὅσο καί ἂν λυσομανοῦν οἱ υἱοὶ τοῦ σκότους, «ἡ Ὁρθοδοξία ἦταν πάντοτε ἡ σπονδυλικὴ στήλη τοῦ Γένους». Ἀπόκλιση ἀπὸ τήν Ἐκκλησία σημαίνει θάνατος τοῦ Γένους. Αὐτὴ τὴν ἀλήθεια διατύπωσε κρυστάλλινα ὁ κύρ-Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης καί τά λόγια του παραμένουν μοναδικὰ ἐπίκαιρα: «Ἄγγλος ἢ Γερμανός ἢ Γάλλος δύναται νά εἶναι κοσμοπολίτης ἢ ἀναρχικός ἢ ἄθεος ἢ ὅτιδήποτε. Ἐκαμε τό πατριωτικὸν χρέος του, ἔκτισε μεγάλην πατρίδα. Τώρα εἶναι ἐλεύθερος νά ἐπαγγέλλεται, χάριν πολυτελείας, τὴν ἀπιστίαν καί τὴν ἀπαισιοδοξίαν. Ἀλλὰ Γραικύλος τῆς σήμερον, ὅστις θέλει νά κάμη δημοσίᾳ τὸν ἄθεον ἢ τὸν κοσμοπολίτην, ὁμοιάζει μέ νᾶνον ἀνορθούμενον ἐπ' ἄκρων ὀνύχων καί τανυόμενον νά φθάσῃ εἰς ὕψος καί φανῇ καί αὐτός γίγας. Τό ἑλληνικὸν ἔθνος, τό δοῦλον, ἀλλ' οὐδέν ἦπτον καί τό ἐλεύθερον, ἔχει καί θά ἔχῃ διὰ παντός ἀνάγκην τῆς θρησκείας του».

Εὐδοξία Αὐγουστίνου

Τὰ ἐξώφυλλα

Μπροστά: Τό μοναστήρι τῆς Ἀγ. Αἰκατερίνης στό ὄρος Χωρῆβ (Σινᾶ). Λιθογραφία David Roberts (1839)

Πίσω: Φθινοπωρινά χαιρετίσματα ἀπὸ τὰ Ἄνω Ποροῖα Σερρών.

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

Παραχώρηση ναοῦ

Ἀνακοινώθηκε σέ διάφορα ιστολόγια ἡ ἀπόφαση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου νά παραχωρήσει στούς παπικούς ἓναν ὀρθόδοξο ναό στό νησί τῆς Πάτμου (βλ. ratmostimes.gr, aktines.blogspot.gr, pentapostagma.gr). Ἐγιναν γνωστές καί οἱ πιέσεις πού δέχτηκε ὁ ἡγούμενος τῆς ἱστορικῆς μονῆς τῆς Πάτμου γιά νά ὑποκύψει στό αἶτημα τοῦ Πατριαρχείου.

Ἐνας ὀρθόδοξος ναός στή διάθεση τῶν αἰρετικῶν! Σέ ἄλλες ἐποχές οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἔδιναν τό αἷμα τους γιά νά μήν πέσουν στά χέρια αἰρετικῶν τὰ ἱερά καί ὅσια τῶν ὀρθόδοξων. Καί τούς τιμοῦμε σήμερα γι' αὐτή τή θυσία τους ὡς ἀγίους. Ἐχουμε ὅμως διαμορφώσει ἓνα ἄλλο ἥθος ζωῆς καί ἄλλη ἀξιακή κλίμακα ἀπό τή δική τους. Μήπως ὅμως βρισκόμαστε καί σέ ἐντελῶς ἄλλο δρόμο ἀπό κείνον πού ὀδηγεῖ στήν ἀγιότητα καί στή σωτηρία;

Ἀλλαγή προσανατολισμοῦ

Κι ἐνῶ στήν Ἑλλάδα ζητοῦν (ἢ ἀπαιτοῦν;) οἱ παπικοί τούς ναούς μας, στήν Εὐρώπη πουλοῦν τούς δικούς τους. Τόν τελευταῖο χρόνο στή Γερμανία οἱ περισσότεροι «χριστιανικοί»

(προτεσταντικοί καί παπικοί) ναοί πού πουλήθηκαν μετατράπηκαν σέ τζαμιά (ikinotos.gr). Οἱ μουσουλμάνοι καυχώμενοι δηλώνουν προκλητικά: «Δέν ἔχει τόσο σημασία νά χτίσουμε τζαμί, ὅσο τό νά κάνουμε μία ἐκκλησία τῶν χριστιανῶν τζαμί»!!! Οἱ ναοί κλείνουν καί πωλοῦνται, ἐπειδή τό ἱσλάμ γίνεται ὅλο καί πιό ξεκάθαρα ἡ κυρίαρχη θρησκεία στήν Εὐρώπη, ἀλλά κι ἐπειδή οἱ ἐκκλησιαζόμενοι μειώνονται δραματικά. Χάνει ἔδαφος ὁ παπισμός στήν ὑπόλοιπη Εὐρώπη. Ἴσως αὐτός νά εἶναι ὁ λόγος τοῦ προσανατολισμοῦ του στήν Ἑλλάδα καί τῶν διαφόρων ἀπαιτήσεων του ἀπό τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία.

Μέ ὀρθόδοξο φρόνημα

Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης τῆς Σερβίας κ. Εἰρηνάιος κατέθεσε πρόταση νά συμπεριληφθεῖ στά θέματα πού θά ἀπασχολήσουν τήν Πανορθόδοξο Σύνοδο τοῦ 2016 ἡ ἀναγνώριση τῶν Συνόδων τοῦ ἀγίου Φωτίου καί τοῦ ἀγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ ὡς Οἰκουμενικῶν, διότι πληροῦν ὅλες τίς ἀναγκαῖες προϋποθέσεις (βλ. pentapostagma.gr).

Οἱ συγκεκριμένες σύνοδοι, πού στή συνείδηση τοῦ ὀρθόδοξου πληρώματος ἔχουν τό κύρος τῆς Οἰκουμενι-

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

κῆς, εἶναι ἐκεῖνες πού καταγγέλλουν ἀπερίφραστα τὴν παπικὴ πλάνη καὶ κακοδοξία. Καταδεικνύει ὀρθόδοξο φρόνημα καὶ ὁμολογιακό θάρρος στίς μέρες μας ἡ πρόταση τοῦ Πατριάρχῃ. Εὐχόμαστε νά γίνεῖ ἀποδεκτὴ ἀπὸ τὴν ἀρμόδια προετοιμαστικὴ ἐπιτροπὴ τῆς Συνόδου.

Ἀπαξίωση τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς

Μετά τούς κινέζους ἐρευνητές, τώρα βρετανοὶ ἐπιστήμονες ζητοῦν νά τούς ἐπιτραπεῖ νά χρησιμοποιήσουν ἔμβρυα πού περισσεύουν στίς τράπεζες ἐξωσωματικῆς γονιμοποίησης, γιά γενετικά πειράματα. Πέρα ἀπὸ τούς στόχους καὶ τὰ παρεπόμενα πού μπορεῖ νά ἔχουν τὰ συγκεκριμένα πειράματα, αὐτὴ καθαυτὴ ἡ ἀντιμετώπιση τῶν ἐμβρύων ὡς περισσίων ἀποτελεῖ ἀπὸ μόνῃ τῆς ἑνῆ πρόβλημα...

Γιὰ τὴν ὀρθόδοξη πίστη μας κάθε γονιμοποιημένο ὥαριο εἶναι ἐν τῷ ἅμα ἔμψυχη ἀνθρώπινη ὑπόσταση. Δημιουργώντας μέ τὴν παρέμβασή μας «περίσσειες» ἀνθρώπινες ὑπάρξεις ἀπαξιώνουμε τὴν ἴδια τὴ ζωὴ. Πόσο μάλλον ὅταν χρησιμοποιοῦνται ἀνθρώπινα ἔμβρυα ὡς πειραματικὸ ὑλικό, κάτι πού δυστυχῶς ἐπιτρέπεται στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἑνωση ἀπὸ τό 2013.

Ἀνησυχητικὴ πρωτιά

Σύμφωνα μέ τὰ στοιχεῖα τοῦ Παν-ευρωπαϊκοῦ Δικτύου Insafe, ἡ Ἑλλάδα κατέχει τὴν πρώτη θέση στὴν ὑπερβολικὴ χρῆση τοῦ διαδικτύου σέ Εὐρώπη καὶ Ρωσία μέ ποσοστό 31%, ἐνῶ ὁ ἀντίστοιχος εὐρωπαϊκὸς μέσος ὅρος εἶναι μόλις 5% (βλ. saferinternet.gr, helplines.betterinternetforkids.eu). Τὰ δημοσιευμένα στοιχεῖα ἀφοροῦν στό β' ἑξάμηνο τοῦ 2014, ὅμως, ὅπως ἤδη προκύπτει ἀπὸ τὰ πρῶτα στοιχεῖα τοῦ 2015, ἡ τάση εἶναι ἀνοδική. Τὰ ποσοστά ἀφοροῦν ἀνήλικους χρηστες καὶ εἶναι ἐνδεικτικά τῆς κατάστασης πού διαμορφώνεται.

Ἡ χρῆση τῆς τεχνολογίας εἶναι πλέον ἀπαραίτητη στὴν καθημερινότητά μας, ὡς μέσο καὶ ἐργαλεῖο ἐπικοινωνίας καὶ γνώσης. Ἡ κατάχρηση, ὅμως, ἐθίζει καὶ ἐγκλωβίζει τό παιδί σ' ἓναν ψεύτικο, ἀπρόσωπο κι ἐπικίνδuno κόσμο μέ ἐπιπτώσεις τόσο στὴν ἀσφάλειά του, ὅσο καὶ στὴν κοινωνικο-ψυχοπνευματικὴ του ἀνάπτυξη. Ἴσως πρέπει νά ἐπαναπροσδιορίσουμε τὴ συμβολὴ τῆς οἰκογένειας καὶ τὴν ἀξία τῆς ἀληθινῆς φιλίας σέ αὐτό πού λέμε «ἐπικοινωνία», ὥστε ν' ἀσφαλίσουμε τὰ παιδιά μας, μήπως καὶ καταφέρουμε νά... ρίξουμε τὰ ποσοστά μας!

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΟ
ΤΕΛΟΣ
ΠΡΟΣ ΤΡΑΠΕΖΑ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΣ 11
ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
ΠΕΛΟΠΙΟΣ 7
54633 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ